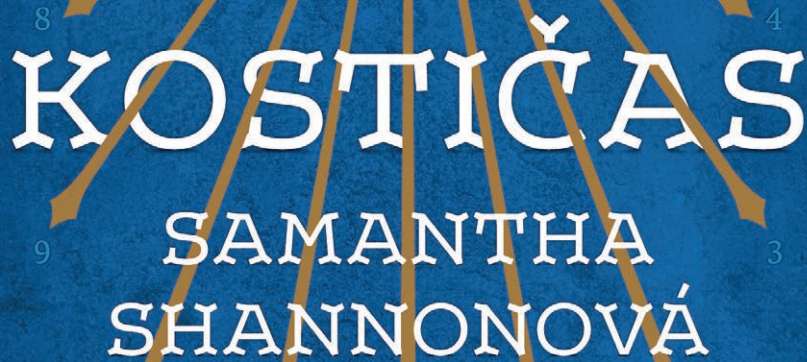

KOSTIČAS

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

HOST

KOSTIČAS

KOSTIČAS

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

BRNO 2014

Samantha Shannon * The Bone Season

Copyright © 2013 by Samantha Shannon-Jones

Cover design © David Mann / Bloomsbury Publishing Plc.

Map copyright © András Bereznay

Translation © Lenka Kapsová, 2014

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-276-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-277-1 (Formát ePub)

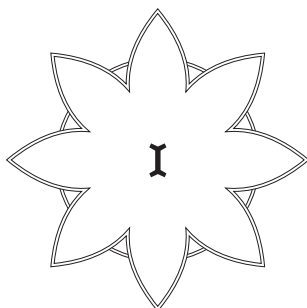
ISBN 978-80-7491-278-8 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-279-5 (Formát MobiPocket)

* snílka *

*Mimo tento svět a lidské plemeno je ještě
neviditelný svět, který je královstvím duchů;
obklopuje nás kolem dokola, protože je všude.*

CHARLOTTE BRONTĚOVÁ

KLETBA

Ráda si představuju, že nás na začátku bylo víc. Nejspíš ne moc. Ale určitě víc, než nás je teď.

Jsme menšina, kterou svět neuznává. Leda ve fantazii, a i to je nežádoucí. Vypadáme jako všichni ostatní. Někdy se dokonce chováme jako všichni ostatní. A v mnoha ohledech se ostatním skutečně podobáme. Najdete nás všude, na každé ulici. Žijeme způsobem, který by se téměř dal považovat za normální, jen byste se nesměli dívat moc pozorně.

Ne každý z nás o sobě ví, co je zač. Někteří z nás zemřou, aniž se to kdy dozvěděli. Jiní to vědí a nikdy nejsou dopadeni. Ale jsme tady.

Věřte mi.

Sedm let jsem bydlela v části Londýna, které se kdysi říkalo Islington. Chodila jsem do soukromé dívčí školy. Odešla jsem z ní v šestnácti letech, abych si našla práci. To bylo v roce 2056 neboli AS 127, pokud používáte scionský kalendář. Mladí lidé se museli protloukat, jak se dalo, což většinou znamenalo stát za pultem nějakého krámu. Spousta pracovních míst byla v oblasti služeb. Můj otec si myslel, že povedu obyčejný život. Že jsem

chytrá, ale bez ambicí, a že se smírím s jakoukoli prací, kterou mi život přihraje.

Jako obvykle se mýlil.

Od šestnácti jsem pracovala v podsvětí Scionského Londýna — SciLo, jak jsme my na ulicích městu říkali. Pohybovala jsem se mezi gangy bezohledných vidoucích, kteří byli kdykoli ochotni jeden druhého podrazit, jen aby sami přežili. Všichni byli součástí syndikátu, jenž opřádal celou citadelu a v jehož čele stál Kmotr. Byli jsme odsunuti na okraj společnosti, takže pokud jsme chtěli přežít, museli jsme se uchýlit ke zločinu. Ostatní nás pak nenáviděli ještě víc. Příběhy, které si o nás povídali, jsme totiž proměnili ve skutečnost.

I já jsem v tom chaosu měla vlastní místo. Byla jsem *kočena* — tohle slovo označovalo chráněnkou některého z vidopánů. Mým šéfem byl Jaxon Hall, vidopán zodpovědný za sektor 1-4. Přímo pod něj nás spadalo šest. Říkali jsme si Sedm pečeti.

Tátovi jsem o tom říct nemohla. Byl přesvědčený, že dělám servírku v kyslíkovém baru, což byla bídně placená, ale legální práce. Kdybych se mu snažila vysvětlit, proč žiju mezi kriminálními živly, nepochopil by to. Netušil, že k nim patřím víc než k němu.

Život se mi navždy změnil toho dne, kdy mi bylo devatenáct let. Tehdy už bylo moje jméno na ulicích poměrně známé. Po náročném týdnu na černém trhu jsem měla v plánu strávit víkend u táty. Jax nechápal, na co potřebuju volno — pro něj mimo syndikát neexistovalo nic, čím by stálo za to marnit čas. Na rozdíl ode mě neměl rodinu. Alespoň ne živou. A přestože jsme si s tátou nikdy nebyli nijak zvlášť blízcí, stejně jsem měla pocit, že bych s ním měla zůstat v kontaktu. Občas s ním zajít na večeři, tu a tam mu zavolat. Koupit dárek k Listopadkám, svátkům listopadového přílivu. Jediným zádrhelem bylo jeho nekonečné vypytování. Jakou máš práci? S kým se přátelíš? Kde teď bydlíš?

Nemohla jsem odpovědět. Říct pravdu by bylo příliš nebezpečné. Kdyby věděl, co doopravdy dělám, nejspíš by mě sám po-

slal rovnou do Toweru. Možná jsem mu to měla říct, jenže pravda by ho nejspíš zabila. Ať tak či onak, své spolupráce se syndikátem jsem nelitovala. Můj obor nebyl poctivý, ale vynášel. A jak vždyc-ky říkal Jax, radši být psanec než pod drnem.

Ten den přšlo. Byl to můj poslední den v práci a před sebou jsem měla jako odměnu za věrné služby volný víkend.

Při životě mě udržoval podpůrný přístroj. Vypadala jsem jako mrtvá a svým způsobem jsem mrtvá skutečně byla, protože můj duch byl částečně oddělený od těla. Byl to zločin, pro který jsem se mohla ocitnout na šibenici.

Už jsem řekla, že jsem pracovala pro syndikát. Trochu to vysvětlím. Byla jsem svým způsobem hackerka. Ne že bych lidem přímo četla myšlenky. Spíš jsem se na ně vylaďovala jako radar, v souladu s fungováním éteru. Dokázala jsem vnímat záchvěvy snových výjevů i škodlivých duchů. Něco, co existuje mimo mě. Něco, co průměrný vidoucí necítí.

Jax mě využíval jako nástroj dohledu. Měla jsem za úkol monitorovat éterickou aktivitu v jeho sektoru. Často po mně chtěl, abych kontrolovala ostatní vidoucí, jestli něco neskrývají. Nejdřív šlo jen o lidi v místnosti — lidi, které jsem mohla vidět a slyšet nebo se jich dotknout —, ale Jax si brzy uvědomil, že toho dokážu mnohem víc. Vnímala jsem, co se děje jinde — že venku jde po ulici nějaký vidoucí nebo že se v Zahradě shromáždili duchové. Pokud jsem měla zabezpečenou podporu vitálních funkcí, dokázala jsem zachytit, co se děje v éteru v okruhu jedné míle od Sedmi ciferníků. Takže když Jaxon potřeboval na někoho v sektoru 1-4 vytáhnout nějakou špínu, mohli jste se vsadit, že vyšle starou dobrou osvědčenou sílu. Pořád říkal, že mám potenciál jít ještě dál, ale Nick mi nechtěl dovolit, abych to vyzkoušela. Nevěděli jsme, co by to se mnou mohlo udělat.

Zakázáno bylo samozřejmě veškeré jasnovidectví, ale takové, kterým se vydělávaly peníze, se považovalo za hrdelní zločin. Měli pro to dokonce speciální název: *vidozločiny*. Komunikace se

světem duchů, zvláště za účelem finančního zisku. A syndikát byl postaven právě na vidozločinech.

Jasnovidectví za peníze kvetlo hlavně mezi těmi, kdo se nedostali do žádného gangu. Říkali jsme tomu pouličníctví. Scion to označoval za velezradu. Oficiální způsob popravky za tyhle zločiny bylo udušení dusíkem prodávaným pod značkou NiteKind. Dodnes si pamatuju novinové titulky: BEZBOLESTNÝ TREST — NEJNOVĚJŠÍ SCIONSKÝ ZÁZRAK. Říkalo se, že je to podobné jako vzít si prášek na spaní a usnout. Pořád ale existovaly i veřejné popravy a občas se vyskytlo i nějaké to mučení v případě velezrady.

Já jsem spáchala velezradu už tím, že jsem dýchala.

Ale vraťme se k tomu dni. Jax mě připojil k přístroji na udržení vitálních funkcí a poslal mě prozkoumat náš sektor. Zrovna jsem se snažila obklíčit mysl, která patřila jednomu častému návštěvníkovi sektoru 1-4. Snažila jsem se mu proniknout do vzpomínek, ale vždycky mě něco zastavilo. Tyhle útržky snů se nepodobaly ničemu, s čím jsem se doposud setkala. Vyvedlo to z míry i Jaxe. Podle toho, jak byly na sebe navrstveny obranné mechanismy, bych usuzovala, že ta osoba musí být stará tisíc let, to ale nebylo možné. Bylo to něco nového.

Jax byl podezřivý. Nový jasnovidce v jeho sektoru by se mu správně měl do osmačtyřiceti hodin ohlásit. Tvrdil, že v tom musí být nějaký jiný gang. Nikdo v sektoru 1-4 ale neměl takovou zkušenost, aby moje slídění odrazil. Nikdo nevěděl, že to dokážu. Ani Didion Waite, který šéfoval druhému největšímu gangu v okolí. Ani vyhladovělí pouličníci, co se potloukali kolem Sedmi ciferníků. Ani teritoriální vidopáni, kteří se specializovali na rozkrádání éterických těl. Tohle bylo něco jiného. Míjely mě stovky myslí a stříbrné světélkovaly ve tmě. Pohybovaly se po ulicích rychle, stejně jako jejich majitelé. Tyhle lidi jsem nepoznávala. Neviděla jsem jejich tváře, jen holé okraje jejich myslí.

Už jsem nebyla u Ciferníků. Moje vnímání se pohybovalo mnohem severněji, ačkoli jsem nedokázala přesně určit kde. Cítila jsem povědomou předtuchu nebezpečí. Mysl toho neznámého

byla nablízku. Přitahovala si mě éterem, vábila mě jako bludička, pronikala pod myšlenkami ostatních lidí i nad nimi. Pohybovala se rychle, jako by mě ten neznámý cítil. Jako by se snažil běžet.

Věděla jsem, že bych za tím světlem neměla chodit. Mohlo mě zavést kamkoli; už tak jsem byla od Ciferníků příliš daleko.

Jaxon ti řekl, ať ho najdeš. Tahle myšlenka ke mně dolétla odněkud zdáli. *Bude zuřit.* Tlačila jsem se dál a pohybovala se přitom rychleji, než jak bych to kdy dokázala v těle. Bránila jsem se hranicím svého fyzického stanoviště. A pak jsem tu prapodivnou mysl uviděla. Nebyla stříbrná jako ostatní — ne, byla temná a chladná, mysl z ledu a kamene. Vystřelila jsem proti ní. Ta osoba je tolik, tolik blízko... Teď ji nesmím ztratit...

Pak se éter okolo mě zachvěl a mysl toho neznámého jako mávnutím proutku zmizela. Byla zase pryč, mimo můj dosah.

Někdo mnou zatřásl.

Moje stříbrná šňůra — orgán, který obstarával spojení mezi tělem a duchem — byla extrémně citlivá. Právě díky ní jsem dokázala vnímat na dálku sny. A právě ona mě dokázala strhnout zpátky do těla. Když jsem otevřela oči, Dani mi přejížděla baterkou po tváři. „Zornice reagují,“ mumlala si pro sebe. „To je dobré.“

Danica. Náš místní génius — intelektem se řadila hned za Jaxe. Byla o tři roky starší než já a měla asi takový šarm a citlivost, jaké by člověk čekal u béčkového boxera. Když ji poprvé zaměstnali, Nick ji diagnostikoval jako sociopatku. Jax naproti tomu tvrdil, že je to prostě její osobnost.

„Vzhůru do života, snílku.“ Plácla mě přes tvář. „Vítej ve světě masa a kostí.“

Facka bolela, což bylo dobré, třebaže ne zrovna příjemné znamení. Sáhla jsem si na tvář, abych si sundala kyslíkovou masku.

Před očima jsem měla příšeří doupěte. Jaxova chatrč byla tajnou jeskyní plnou kontrabandu: zakázané filmy, knížky a muzika, všechno bez ladu a skladu napěchované do zaprášených polic. Taký tam měl sbírku laciných hororů, takových těch sešitků, co

si pro ně člověk mohl o víkendu zajít do Zahrady, a štos svorkami scvaknutých letáků. Bylo to jediné místo na světě, kde jsem si mohla číst, dívat se na filmy a dělat si, co jsem chtěla.

„Takhle bys mě budit neměla,“ řekla jsem. Danica moc dobře znala pravidla. „Jak dlouho jsem tam byla?“

„Kde?“

„No kde asi?“

Dani lusklá prsty. „Jo tak, jasně — v éteru, nevnímala jsem.“ To určitě. Neexistovalo, že by Dani na chvíli nevnímala.

Podívala jsem se na modrý displej časovače na přístroji. Sestrojila ho sama Dani. Nazvala ho Udržovací systém mrtvých vidoucích, neboli USM². Monitoroval a řídil moje životní funkce, když jsem se v éteru vydávala do větších dálek. Jakmile jsem uviděla číslici na displeji, zůstala jsem jako opařená.

„Padesát sedm minut.“ Přejela jsem si rukou po čele. „Tys mě nechala v éteru hodinu?“

„Možná.“

„Celou hodinu?“

„Rozkaz je rozkaz. Jax říkal, že chce, abys tu záhadnou mysl rozlouskla do západu slunce. Povedlo se ti to?“

„Snažila jsem se.“

„Takže nepovedlo. Tak to se rozluč s bonusama.“ Usrkla z kelímku espresso. „Stejně pořád nemůžu uvěřit, žeš nezískala Anne Naylorovou.“

To se dalo čekat, že s tím vyrukuje. Pár dnů předtím mě Jax poslal do aukční síně, abych přivedla zpátky ducha, který mu po právu patřil: Anne Naylorovou, známé strašidlo z Farringdonu. Vydražil ji ale někdo jiný.

„Naylorovou jsme stejně získat nemohli,“ řekla jsem. „Tu by nám Didion nikdy nenechal přiklepnout. Rozhodně ne po tom, co se stalo minule.“

„Jak myslíš. Stejně nevím, co by Jax dělal s poltergeistem.“ Dani na mě úkosem pohlédla. „Povídal, že ti dal na víkend volno. Čím sis to vysloužila?“

„Psychický důvody.“

„Co to znamená?“

„To znamená, že mě s těma svýma mašinama doháníš k šílenství.“

Hodila po mně prázdný kelímek. „Já se o tebe přece starám, ty malej spratku. Moje mašiny neběhají samy. Taký bych klidně mohla odkráčēt na oběd a nechat tu tvoji tristní nápodobu mozku vysušit na troud.“

„Však se taky vysušit mohl.“

„Jen se vyplač, chudinko. Víš, jak to chodí. Jax vydá rozkazy, my poslechneme, necháme si nadělat na hlavu. Běž pracovat pro Hektora, jestli se ti to nelíbí.“

Trefa do černého.

Odfrkla si a podala mi moje okopané kožené boty. Natáhla jsem si je. „Kde všichni jsou?“

„Eliza spí. Měla příhodu.“

Slovo *příhoda* jsme používali jen tehdy, když někdo při střetu málem přišel o život. To by v případě Elizy nebylo žádoucí. Poohlédla jsem na dveře jejího ateliéru.

„Je v pořádku?“

„Vyspí se z toho.“

„Předpokládám, že ji Nick zkontroloval.“

„Jo, volala jsem ho. Ještě jsou s Jaxem v Chatu. Říkal, že tě v půl šestý odveze k tátovi.“

Chateline byl stylový bar a gril v Nealově koutě a jedno z mála míst, kam jsme se mohli chodit najíst. Majitel s námi uzavřel dohodu — my jsme mu dávali tučné spropitné a on za to neřekl vigilům, co jsme zač. Tohle dýško nás stálo víc než celé jídlo, ale volný večer za to stál.

„Takže má zpoždění,“ řekla jsem.

„Muselo ho něco zdržet.“

Dani sáhla po telefonu. „Neobtěžuj se.“ Zastrčila jsem si vlasy pod čepici. „Nechci jim rušit poradu.“

„Vlakem jet nemůžeš.“

„Ale můžu.“

„Chystáš si pohřeb.“

„To bude v pohodě. Tuhle trasu už několik týdnů nekontrolovali.“ Vstala jsem. „Takže v pondělí na snídani?“

„Možná. Asi tomu cvokovi dlužím nějaký přesčas.“ Pohlédla na hodinky. „Už bys měla jít. Je skoro šest.“

Bylo to tak. Na cestu k nádraží jsem měla necelých deset minut. Popadla jsem bundu a rozběhla se ke dveřím. Ještě jsem v chvatu houkla na ducha v koutě. „Čau, Pietře!“ Místo odpovědi zasvítíl, ale bylo to chabé, znuděné světlo. Ne že bych ho viděla, ale cítila jsem ho. Pieter měl už zase depresi. Občas na něj doléhalo, že je mrtvý.

Na to, jak zacházet s duchy, existovala přesná procedura, aspoň v našem sektoru. Vezměte si třeba zrovna Pietra, což byl jeden z našich pomocných duchů. Múza, pokud to chcete vědět přesně. Eliza ho vždycky nechala, aby se jí tak na tři hodinky zmocnil, a během té doby namalovala mistrovské dílo. Když byla hotová, zaběhla jsem s jejím výtvozem do Zahrady a střelila ho nějakému důvěřivému sběrateli. Pieter byl ale vrtošivý. Někdy jsme na pořádný obraz čekali několik měsíců.

Pro morálku nebylo v našem doupěti místo. To se stává, pokud je nějaká menšina donucena stáhnout se do ilegality. Stává se to, pokud je svět krutý. Nedalo se dělat nic jiného než v tom pokračovat. Snažit se a přežívat, vydělat trochu peněz. Prosperovat ve stínu Westminsterského archonu.

Moje práce a můj život se točily kolem Sedmi ciferníků. Podle unikátního dělení městských částí, které zavedl Scion, ležela takhle čtvrt ve čtvrtém sektoru první kohorty, neboli v I-4. Rozkládala se okolo sloupu na křižovatce poblíž černého trhu v Covent Garden neboli Zahradě. Na sloupu byly šestery sluneční hodiny.

Každý sektor měl vlastního vidopána nebo vidopaní. Dohromady tvořili Sněm nepřírozených, který podle svého tvrzení vládl syndikátu, ale ve skutečnosti si každý ve svém sektoru dělal, co chtěl. Sedm ciferníků leželo v centrální kohortě, kde měl syndikát

nejsilnější pozici. Proto si taky Jax to místo vybral. Proto jsme tam zůstali. Jediný Nick měl vlastní doupě, nahoře na Marylebone. To jsme ale využívali jen v nouzi. Za ty tři roky, co jsem pro Jaxe pracovala, nastal stav nejvyšší nouze jen jednou, to když skupina vigilů z Divize nočních hlídek udělala kolem Ciferníků důkladnou razii proti jasnovidcům. Jeden z kurýrů nám dal hlášku dvě hodiny předtím, než razie vypukla. Zvládli jsme vyklidit pole během necelé hodiny.

Venku bylo chladno. Typický březnový podvečer. V místě Sedmi ciferníků býval v předscionských dobách slum a okolo sloupu dodnes povlávaly hrstky zbědovaných duchů a čekaly na nový smysl své existence. Pár jsem si jich přivolala — nějaká ta ochrana nikdy není na škodu.

Scion byl poslední kapkou v amaurotickém bezpečnostním systému. Veškeré zmínky o posmrtném životě nebo mimosmyslových jevech tu byly zapovězeny. Frank Weaver zastával názor, že naše existence odporuje přirozenosti, a stejně jako mnoha jiným Nejvyšším inkvizitorům se mu o tom podařilo přesvědčit celý Londýn. Když nepočítám výjimečné případy, ven jsme mohli chodit jen v bezpečném čase. Ten nastával tehdy, když Divize nočních hlídek neboli DNH spala a do ulic nastoupila DDH, Divize denních hlídek, která střežila město za denního světla. Členové DDH nebyli vidoucí a nesměli používat tak brutální metody jako jejich noční protějšky. Alespoň ne na veřejnosti.

Se členy DNH to bylo jinak. Byli to jasnovidci v uniformě. Museli si odsloužit třicet let a po uplynutí téhle doby se dočkali eutanazie. Řada lidí to označovala za pakt s ďáblem, ale zaručovalo to třicet let pohodlného života. Většina vidoucích takové štěstí neměla.

V historii Londýna došlo k tolika úmrtím, že bylo prakticky nemožné najít místo, kde nebyli žádní duchové. Tvořili jakousi bezpečnostní síť. Přesto člověk musel doufat, že dostane na ochranu duchy dobré. Pokud jste použili nějakého slabého, ochromil útočníka jen na několik vteřin. Nejlepší byli duchové, kteří

za sebou měli divoký život, proto byl o některé z nich takový zájem na černém trhu. Kdyby se někomu podařilo najít Jacka Rozparovače, prodal by se za miliony. Někteří lidé byli přesvědčení, že Rozparovač je ve skutečnosti Edward VII., padlý princ, krvavý král. Scion tvrdil, že to byl historicky první jasnovidce, ale já jsem tomu nikdy nevěřila. Spíš se mi zamlouvá představa, že jsme tu odjakživa.

Venku se šelo. Obloha měla zlatý nádech západu slunce a bílý srpek měsíce na ní trčel jako úšklebek. Pod ním se rozprostírala citadela. Kyslíkový bar U Dvou sládků naproti přes ulici byl plný amaurotiků — normálních lidí. Vidoucí o nich říkali, že trpí amaurózou, a oni o nás naopak tvrdili, že jsme postiženi jasnovidectvím. Někdy se jim říkalo *márové*.

Já jsem to slovo nikdy neměla moc ráda. Připomínalo mi máry a márnici, což bylo kapku pokrytecké vzhledem k tomu, že s mrtvými jsme naopak komunikovali my.

Zapnula jsem si bundu a stáhla kšilt přes oči. Hlavu dolů, oči otevřené. To byl zákon, kterým jsem se řídila. Ne zákony Scionu.

„Budoucnost za cejn. Za jedinej cejn, madam! Nejlepší orákulum v Londýně, madam, to mi můžete věřit. Dáte ubohému pouličníkovi vydělat?“

Hlas patřil vychrtlému muži, který se přede mnou choulil v tenké bundě. Pouličníka jsem už dlouho nepotkala. V centrální kohortě se moc nevyskytovali, protože většina místních vidoucích byli členové syndikátu. Prohlédla jsem si jeho auru. Nebylo to orákulum, ale senzibil, a ještě k tomu dost hloupý — na žebráky měli vidopáni spadeno. Zamířila jsem přímo k němu. „Co to tady vyvádíš?“ Popadla jsem ho za límec. „Přeskočilo ti?“

„Prosím, slečno. Mám hrozný hlad,“ zasípal. Ve tváři měl tik typický pro kyslíkové fetáky. „Nemám ani floka. Neříkejte to Vazači, slečno, chtěl jsem jenom...“

„Tak se odsud koukej pakovat.“ Vtiskla jsem mu do dlaně pár bankovek. „Je mi jedno kam, ale zmiz z ulice. Pořádně se vyspi.

A jestli hodláš zítra zase žebrať, tak jdi do šesté kohorty, a ne sem. Jasný?“

„Mockrát děkuju, slečno.“

Spakoval si pár ubohých krámů, mezi nimiž byla i skleněná koule. Laciná napodobenina křišťálu. Dívala jsem se za ním, jak mizí směrem k Soho.

Chudák. Jestli ty peníze utratí v kyslíkovém baru, bude co nevidět zpátky na ulici. Dělal to tak spousta lidí. Připojili se na kanylu a několik hodin nasávali ochucený vzduch. Byla to v citadele jediná legální droga. Ať už tenhle pouličník dělal cokoli, byl to zoufalec. Možná ho vykopli ze syndikátu nebo ho vydělila rodina. Radši jsem se neptala.

Nikdo se neptal.

Na stanici 1-4B bylo jako obvykle rušno. Amaurotikům vlaky nevadily. Neměli auru, která by je prozradila. Většina jasnovidců se veřejné dopravě vyhýbala, ale někdy to bylo ve vlaku bezpečnější než na ulici. Po citadele měla DNH jen řídce rozhozené sítě. Namátkové kontroly nebyly moc časté.

Každá z šesti kohort se dělila do šesti sektorů. Pokud chtěl člověk opustit svůj sektor, zvláště v noci, potřeboval k tomu cestovní povolení a pořádnou dávku štěstí. Po setmění byly všude rozmístěné hlídky četníků. Tihle vidoucí s doživotní zárukou tvořili subdivizi DNH. Aby zůstali naživu, sloužili státu.

Mě nikdy ani na vteřinu nenapadlo, že bych pracovala pro Scion. Vidoucí se k sobě navzájem dokázali chovat pěkně krutě — nemohla bych patřit k těm, kdo se požívají navzájem —, ale stejně jsem s nimi cítila sounáležitost. Rozhodně bych nedokázala žádného z nich zatknout. Přesto jsem někdy, když mi Jax po dvou týdnech těžké práce zapomněl zaplatit, cítila pokušení.

Měla jsem dvě minuty čas, tak jsem si ještě zkontrolovala doklady. Jakmile jsem prošla turnikety, propustila jsem svou hordu duchů. Duchové neměli rádi, když je někdo vodil moc daleko od jejich teritoria, a kdybych je násilím přinutila jít se mnou, odmítli by mi pomoci.

V hlavě mi bušilo. Nevěděla jsem, co mi Dani píchla do žil, ale každopádně to přestávalo účinkovat. Celá hodina v éteru... Jaxon pokoušel hranice mých možností.

Na nástupišti svítil na neonově zeleném digitronu jízdní řád, jinak tam nebylo skoro žádné světlo. Z reproduktorů se ozval nahraný hlas Scarlett Burnishové.

„Tento vlak staví ve všech stanicích na území čtvrtého sektoru první kohorty severním směrem. Připravte si prosím jízdenky ke kontrole. Na bezpečnostních obrazovkách můžete sledovat večerní zpravodajství. Děkujeme a přežeme vám příjemný večer.“

Příjemný večer jsem rozhodně neprožívala. Od časného rána jsem nejedla. Jax mi dovoloval polední pauzu, jen když měl mimořádně dobrou náladu, což bylo asi tak vzácné jako modrá jablka.

Na bezpečnostní obrazovce se objevila nová zpráva. RDT, RADIESTETICKÁ DETEKČNÍ TECHNOLOGIE. Ostatní cestující si toho nevěšili. Tahle reklama běžela každou chvíli.

„V tak lidnaté citadele, jako je Londýn, člověka snadno přepadne obava, jestli vedle něj nesedí nepřírozené individuum.“ Na obrazovce se objevil obrázek siluet, které představovaly občany. Vzápětí jedna z nich zčervenala. „Institut VOSA právě testuje v komplexu paddingtonského terminálu ochranný štít RDT pod značkou Senshield. Do roku 2061 máme v plánu nainstalovat systém Senshield v osmdesáti procentech stanic centrální kohorty, což nám zároveň umožní redukovat stavy nepřírozených jedinců ve složkách policie podzemní dráhy. Navštivte Paddington nebo si vyžádejte více informací u některého příslušníka DDH.“

Pak se objevila další reklama, ale mně běželo hlavou to, co jsem si právě přečetla. Systém radiestetické detekce RDT byl pro společenství vidoucích v citadele největší hrozbou. Podle informací ze Scionu dokázal odhalit auru na vzdálenost až sedmi metrů. Pokud jejich plány nenaberou zásadní zpoždění, tak budeme v roce 2061 všichni sedět v celách. Nikdo z vidopánů nepřišel s žádným řešením, což pro ně bylo typické. Jen se mezi sebou hašteřili a hašteřili. A pak se znovu hašteřili kvůli svému hašteření.

V ulici nade mnou se zachvěly aury. Byla jsem jako virgule, která vibruje jejich energiemi. Abych se trochu rozptýlila, vytáhla jsem z kapsy identifikační průkaz. Byla na něm moje fotka, jméno, adresa, otisky prstů, místo narození a povolání. Slečna Paige E. Mahoneyová, trvalý pobyt v sektoru 1-5. Narozena roku 2040 v Irsku. V roce 2048 za mimořádných okolností přesídlila do Londýna. Zaměstnána v kyslíkovém baru v sektoru 1-4, za tímto účelem vydáno cestovní povolení. Barva vlasů blond, barva očí šedá. Výška 175 centimetrů. Žádné zvláštní znamení kromě tmavé pigmentace rtů, způsobené nejspíše kouřením.

V životě jsem nekouřila.

Vtom mi zápěstí sevřela jakási vlhká ruka. Cukla jsem sebou. „Dlužíš mi omluvu.“

Nasupeně jsem zvedla oči a spatřila tmavovlasého muže v burince a ušmudlaném bílém nákrčníku. Mohla jsem ho poznat už podle zápachu, který se z něj linul: Hektor z Haymarketu, jeden z našich méně čistotných protivníků. Odjakživa páchl jako výlevka od dřezu. Bohužel byl taky Kmotrem a šéfem syndikátu. Jeho území se říkalo Ďáblův kout.

„Vyhráli jsme. Férově a s přehledem.“ Vytrhla jsem ruku z jeho sevření. „Copak nemáš nic na práci, Hektore? Možná by nebylo špatné, kdyby sis pro začátek vyčistil zuby.“

„To spíš ty by sis měla vyčistit rejstřík, malá dozorkyně. A naučit se úctě ke svému Kmotrovi.“

„Nejsem žádná podvodnice.“

„No, podle mě jsi.“ Ztišil hlas. „Ten tvůj vidopán nosí nos nahoru, ale přitom celá ta vaše sedmička je jenom banda všivých lhářů a podvodníků. Slyšel jsem, že tě na černém trhu považují za nóbl zboží, krajinářko. Jenže už tu dlouho nebudeš.“ Dotkl se prstem mé tváře. „Všechny tyhle typy nakonec někam zmizí.“

„Ty taky.“

„Uvidíme. Už brzo.“ Další slova mi zašeptal do ucha. „Přeju ti krásnou cestu domů, rakličko.“ Pak zmizel v podchodu, kterým se vycházelo ven.

V blízkosti Hektora jsem si musela dávat pozor. Kmotrovská funkce mu nedávala žádnou skutečnou moc nad ostatními vido-pány — jeho jediným úkolem bylo svolávat shromáždění —, ale měl spoustu nohsledů. Byl navztekaný, protože jeho lokajové dostali od našeho gangu dva dny před dražbou Naylorové pěknou nakládačku. A Hektorovi lidi neuměli prohrávat. Jaxon tomu taky moc nepomohl, protože je neustále provokoval. Většina členů našeho gangu se jim vyhýbala, protože neměli chuť nechat se odpravit, ale já a Jax jsme byli vzpurní. Bledý snílek — což byla moje pouliční přezdívka — figuroval na jejich likvidačním seznamu. Kdyby se jim podařilo zahnat mě do kouta, byl by to můj konec.

Vlak měl minutu zpoždění. Zapadla jsem na volné sedadlo. Ve vagoně byl jediný další cestující — nějaký muž, který si četl *Scion Dnes*. Byl to vidoucí, médium. Ztuhla jsem. Jax rozhodně nebyl bez nepřátel a spousta vidoucích věděla, že jsem jeho kočena. Taky věděli, že prodávám obrazy, které rozhodně nemohl namalovat skutečný Pieter Claesz.

Vytáhla jsem obyčejný tablet a vybrala si svůj nejoblíbenější legální román. Když jsem neměla na pomoc hordu duchů, jediné bezpečnostní opatření bylo vypadat normálně a amauroticky.

Listovala jsem stránkami a jedním okem přitom pozorovala muže ve vagonu. Cítila jsem, že mě jeho radar zaměřil, ale ani jeden z nás nepromluvil. Vzhledem k tomu, že mě až do téhle chvíle nechtyl pod krkem ani nezmlátil, nebyl to zřejmě žádný čerstvě podvedený milovník umění.

Riskla jsem letmý pohled do jeho novin. *Scion Dnes* byly jediné velkoformátové noviny, které vycházely ve větším nákladu na papíře. Papír se nedal tak snadno zneužít. Do tabletů si člověk mohl nahrát jenom pár titulů, které cenzor ještě nezakázal. Z přední stránky na mě zlověstně vykoukly obvyklé zprávy. Dva mladíci oběšeni za velezradu, ve třetím sektoru uzavřen jeden podezřelý obchod. Pak dlouhý článek, který odmítal „nepřiroze-

nou“ teorii, že se Británie ocitla v politické izolaci. Autor článku nazýval Scion „říší ve stadiu embrya“. To se říká, co pamatuju. Jestli je Scion pořád ještě embryo, pak se doopravdy nechci dožít toho, až se vyklube z dělohy.

Od nastolení Scionu uplynula už dvě století. Tenhle režim byl ustaven v reakci na domnělé ohrožení impéria. Říkali tomu *epidemie* — epidemie jasnovidectví. Oficiální datum vzniku znělo 1901, kdy Edwardovi VII. přišli pět hrozných vražd. Tvrdili, že Krvavý král otevřel dveře, které už nešlo zavřít — že na svět přivolal epidemii jasnovidectví a že má všude následovníky, kteří se množí, zabíjejí a získávají sílu ze zdroje velkého zla.

Výsledkem byl Scion — republika, která měla za cíl tuhle nemoc vymýtit. Během dalších padesáti let se stala strojem na lapání vidoucích. Každý zásadnější zákon se týkal nepřírozených. Vraždy vždycky páchali nepřírození. Náhodné násilné činy, krádeže, znásilnění, žhářství — to všechno měli na svědomí nepřírození. Během let se v citadele zformoval syndikát vidoucích, vytvořil organizované podsvětí a poskytl útočiště jasnovidcům. Od té doby Scion usiloval o naše vyhlazení ještě úporněji.

Jakmile nainstalují systém RDT, syndikát se rozpadne a Scion bude od této chvíle vševidoucí. Měli jsme dva roky na to, abychom s tím něco udělali, ale s Hektorem v roli Kmotra to moc nadějně nevypadalo. Jeho vláda nepřinášela nic než korupci.

Vlak ujel tři stanice, aniž se cokoli stalo. Právě jsem dočetla kapitolu, když tu najednou zhasla světla a vlak prudce zastavil. Vyhodnotila jsem situaci o zlomek vteřiny dřív než můj spolucestující. Zpřítma se posadil a pohlédl na mě.

„Budou prohledávat vlak.“

Pokusila jsem se promluvit, potvrdit jeho obavy, ale jako bych místo jazyka měla kus hadru.

Vypnula jsem tablet. Ve stěně tunelu se otevřely dveře. Na digitronovém displeji ve vagoně se rozsvítil nápis ПОХОТОВОСТ. Věděla jsem, co bude následovat: dva četníci na obchůzce. Jeden z nich byl vždycky šéf, většinou nějaké médium. Do té doby jsem

namátkovou kontrolu ještě nikdy nezažila, ale věděla jsem, že několika vidoucím se jí podařilo projít bez úhony.

Srdce mi v hrudi bušilo jako splašené. Podívala jsem se na svého spolucestujícího a snažila se odhadnout, jak zareaguje. Bylo to médium, i když nijak zvlášť silné. Nikdy jsem nedokázala přesně říct, podle čeho to poznám — prostě se mi určitým způsobem aktivovala tykadla.

„Musíme z tohoto vlaku vypadnout.“ Vstal. „Co jsi, zlato? Orákulum?“

Nic jsem na to neřekla.

„Já vím, že jsi vidoucí.“ Zatáhl za kliku u dveří. „Pojď, zlato, neseď tam tak. Musí existovat nějaká cesta ven.“ Utřel si čelo rukávem. „Že zrovna dneska... namátková kontrola, zrovna v jediný den, kdy...“

Ani jsem se nepohnula. Nebylo úniku. Okna byla vyztužená, dveře měly bezpečnostní zavírání — a nám vypršel čas. Do vagonu dopadly dva kužely světla z baterek.

Seděla jsem bez hnutí. Četníci. Museli ve vagoně ucítit několik vidoucích, jinak by nezhasli světla. Věděla jsem, že vidí naše aury, ale potřebovali zjistit, jaký druh vidoucích jsme.

Byli v našem vagoně. Posel a médium. Vlak jel dál, ale světla se nerozsvítila. Nejdřív přistoupili k tomu muži.

„Jméno?“

Narovnal se. „Linwood.“

„Důvod cesty?“

„Byl jsem na návštěvě u dcery.“

„Tak na návštěvě u dcery? To ti připadá jako dostatečné vysvětlení toho, proč cestuješ v tuhle dobu mezi kohortami?“

Ti dva měli evidentně v úmyslu vyvolat hádku.

„Mám potřebné dokumenty z nemocnice. Dcera je těžce nemocná,“ hájil se Linwood. „Mám povolení jednou týdně ji navštívit.“

„Jestli ještě jednou otevřeš klapačku, už ji nikdy nenavštívíš.“ Otočil se ke mně a vyštěkl: „Teď ty. Kde máš průkaz?“

Vytáhla jsem průkazku z kapsy.

„A co cestovní povolení?“

Podala jsem mu ho a on ho začal zkoumat.

„Pracuješ ve čtvrtém sektoru.“

„Ano.“

„Kdo vydal tohle povolení?“

„Bill Bunbury, můj nadřízený.“

„Aha. Jenže já se potřebuju podívat ještě na něco.“ Namířil mi baterkou přímo do očí. „Nehýbej se.“

Ani jsem sebou necukla.

„Žádný duchozrak,“ řekl. „Takže musíš být orákulum. To jsem pěkně dlouho neviděl.“

„Orákulum s kozama jsem neviděl od čtyřicátých let,“ řekl druhý četník. „Tohle se jim bude moc líbit.“

Jeho nadřízený se usmál. V každém oku měl jeden kolobom, známku trvalého duchozraku.

„Díky tobě zbohatnu, mladá dámo,“ řekl mi. „Ale předtím se ještě jednou podívám na ty tvoje oči.“

„Já nejsem orákulum,“ řekla jsem.

„Jasně. Teď zavři klapačku a vtevi ty lampy.“

Většina vidoucích mě považovala za orákulum. Bylo snadné se splést. Měli jsme podobnou auru, v podstatě téže barvy.

Četník mi prsty rozevřel levé oko. Zatímco mi úzkým paprskem zkoumal duhovky a hledal chybějící kolobomy, můj spolucestující se vrhl k otevřeným dveřím. Všechno se zachvělo, protože proti strážím vrhl ducha — svého strážného anděla. Četník vyjekl, když na něj anděl dopadl a zamotal mu všechny smysly, jako když se metlou rozšlehají vejce.

Jeho šéf byl rychlejší. Než se kdokoli stačil pohnout, svolal si hordu poltergeistů.

„Nehýbej se, médium.“

Linwood na něj upřel pronikavý pohled. Byl to malý muž něco po čtyřicítce, hubený, ale šlachovitý. Hnědé vlasy měl na spáncích prošedivělé. Kvůli světlu, které mi svítilo do očí, jsem neviděla ani duchy, ani nic jiného, ale cítila jsem, že mě oslabují,

takže se nemůžu pohnout. Napočítala jsem celkem tři. V životě jsem neviděla, aby někdo zkrotil jednoho poltergeista, natož tři naráz. Vzadu na krku mi vyskočil studený pot.

Zatímco se anděl chystal k dalšímu výpadu, poltergeisti obklopili četníka. „Pojď s námi v klidu, médium,“ řekl, „a my řekneme šéfům, aby tě nemučili.“

„Poslužte si, jak umíte, pánové.“ Linwood zvedl ruku. „S anděly po boku se nebojím žádného protivníka.“

„To říkají všichni, pane Linwoode. Jakmile ale uvidí Tower, mají sklon na to rychle zapomínat.“

Linwood vymrštil anděla do chodby vagonu. Srážku jsem neviděla, ale úplně mi pomačkala smysly. Přiměla jsem se vstát. Přítomnost tří poltergeistů ze mě vysávala energii. Linwood se kasal, ale bylo jasné, že o nich ví, a zoufale se snažil svému andělovi pomoci. Zatímco jeden z četníků — posel — hlídal poltergeisty, druhý odříkával za anděla nénii — pohřební řeč, která způsobí, že duch úplně zemře a ocitne se mimo dosah vidoucích. Anděl se zachvěl. K tomu, aby ho úplně zapudili, by potřebovali znát celé jeho jméno, ale i samo odříkávání nénie anděla natolik oslabilo, že nemohl svého svěřence chránit.

V uších mi tepala krev. Hrdlo jsem měla sevřené, prsty úplně necitlivé. Pokud zůstanu opodál, oba nás zadrží. Už jsem se viděla v Toweru, jak mě mučí, jak mě věší na šibenici.

Já ale dneska neumřu, umínila jsem si.

Poltergeisti se vrhli na Linwooda a mně se něco stalo se zrakem. Plně jsem se zaměřila na četníky. Jejich myslí tepaly blízko mé jako dva pulzující kruhy energie. Pak jsem uslyšela, jak moje tělo dopadlo na podlahu.

Chtěla jsem je jenom zmást, získat čas na útěk. Měla jsem v ruce moment překvapení. Přehlédli mě. Orákula potřebovala hordu pomocných duchů, aby mohla být nebezpečná.

Jenže já jsem žádnou hordu nepotřebovala.

Zaplavila mě černá vlna strachu. Můj duch mi vylétl rovnou z těla a nabořil se do prvního četníka. Dřív než jsem si stihla

uvědomit, co dělám, nabourala jsem se přímo do přediva jeho mysli. Ne že bych se ho jen dotkla — prolétla jsem přímo *skrz* něj. Odeslala jsem jeho ducha do éteru a jeho tělo zůstalo ležet na zemi jako prázdná skořápka. Než se jeho parták stačil nadechnout, stihl ho stejný osud.

Můj duch skočil zpátky do kůže. Za očima mi vybuchla prudká bolest. V životě jsem tak strašnou bolest necítila. Měla jsem dojem, že mi lebku probodávají nože, že mi hoří mozková tkáň. Zaplavil mě takový žár, že jsem nic neviděla a nemohla se pohnout ani myslet. Matně jsem vnímala, že můj obličej leží na ulepené podlaze vlaku. Ať už jsem provedla cokoli, neměla jsem v úmyslu to v nejbližší době opakovat.

Vlak se otrásal. Zřejmě se blíží do další stanice. Vzepřela jsem se na lokty.

„Pane Linwoode?“

Žádná odpověď. Doplazila jsem se na místo, kde muž ležel. Vlak právě projížděl okolo technického osvětlení a já jsem zahlédla jeho tvář.

Byl mrtvý. Poltergeisti z něj vysáli ducha. Na podlaze ležel jeho průkaz. William Linwood, čtyřicet tři let. Dvě děti, z toho jedno s cystickou fibrózou. Ženatý. Bankéř. *Médium*.

Věděla jeho rodina o jeho tajném životě? Nebo byli amaurotici a nic netušili?

Musela jsem odříkat nénii, jinak by navěky strašil v tomhle vlaku. „Williame Linwoode,“ řekla jsem, „odejdi do éteru. Všechno je urovnáno. Dluhy jsou splaceny. Nemusíš už prodlévat mezi živými.“

Linwoodův duch se vznášel nade mnou. Jakmile on a jeho anděl zmizeli, éter se rozezněl šepotem.

Světla ve vlaku se rozsvítila. Sevřelo se mi hrdlo.

Na podlaze ležela další dvě těla.

Musela jsem se chytnout madla, abych dokázala vstát. Sotva jsem se zpocenou dlaní udržela. Metr nebo dva ode mě ležel jeden z mrtvých četníků. Ve tváři mu zůstal překvapený výraz.

Zabila jsem ho. Zabila jsem četníka.

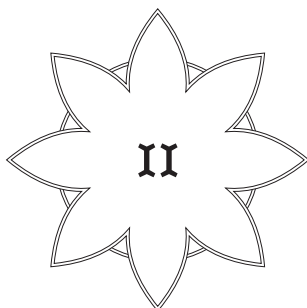
Jeho společník tolik štěstí neměl. Ležel na zádech a vytřeštěnými očima zíral do stropu. Po bradě mu stékal pramínek slin. Když jsem se k němu přiblížila, trhl sebou. Po zádech mi přeběhl mráz. V krku jsem ucítila pachut' žluči. Nezahnala jsem jeho ducha dost daleko. Zůstal viset v temných zákoutích jeho mysli — v tajných, tichých místech, kde by žádný duch prodlévat neměl. Zešílel. Ne. To já jsem z něj udělala šílence.

Stiskla jsem zuby. Takhle ho tady nemůžu nechat. Takový osud si nezaslouží ani scienský četník. Položila jsem mu studené ruce na ramena a sbírala odvahu k milosrdnému zabití. Zasténal a zašeptal: „Zabij mě.“

Musím to udělat. Dlužím mu to.

Ale nedokázala jsem to. Prostě jsem ho nedokázala zabít.

Když vlak dojel do stanice I-5C, čekala jsem u dveří. Ve chvíli, kdy ostatní cestující našli mrtvá těla, už neměli šanci mě chytit. Kráčela jsem po ulici nad nimi, čepici staženou do čela, aby mi nebylo vidět do tváře.

LHÁŘ

Vklouzla jsem do bytu a pověsila si bundu. Obytný komplex Zlatý půlměsíc měl vlastního bezpečnostního strážce jménem Vic, ale když jsem se tam objevila, byl zrovna někde na obchůzce. Nevěděla jsem proto, jak jsem byla bledá a jak se mi třáslý ruce, když jsem kartou odemykala vchod.

Otec byl v obýváku. Viděla jsem jeho nohy v pantoflích natažené na pohovce. Sledoval Oko Scionu, zpravodajský kanál, který vysílal do všech scionských citadel. Na obrazovce právě Scarlett Burnishová oznamovala, že v oblasti první kohorty bylo uzavřeno metro.

Kdykoli jsem tenhle hlas uslyšela, přeběhl mi mráz po zádech. Burnishové bylo okolo pětadvaceti, čímž se stala nejmladší Velkou hlasatelkou v dějinách — asistentkou Velkého inkvizitora, která dala svůj hlas a důvtip do služeb Scionu. Lidi jí říkali Weaverova děvka, nejspíš ze závisti. Měla hladkou pleť a smyslné rty. Oči mívala podmalované silnou červenou linkou. Ta jí dobře šla k vlasům, které nosila vyčesané do stylového viktoriánského uzlu. Její šaty s vysokým límcem mi připomínaly šibenici.

„V zahraničních zprávách se objevila informace, že u příležitosti letošního Svátku listopadového přílivu přijme Inkvizitor

Weaver oficiální návštěvu Velkého inkvizitora Francouzské republiky, Benoîta Ménarda. Během osmi měsíců, které do této návštěvy zbývají, bude Archon koordinovat přípravy na tuto bezpochyby inspirativní návštěvu.“

„Paige?“

Sundala jsem si čepici. „Ahoj.“

„Pojď si sednout.“

„Za chvíli.“

Zamířila jsem rovnou do koupelny. Stékaly po mně ani ne tak čůrky, ale přímo proudy potu.

Zabila jsem člověka. Já jsem doopravdy někoho *zabila*. Jax vždycky tvrdil, že je to v mé moci — vražda bez prolití kapky krve —, ale já jsem mu to nevěřila. A teď je ze mě vražedkyně. A co hůř, zanechala jsem po sobě důkaz — oběť, která přežila. Neměla jsem ani svůj tablet, a ten musel být posetý mými otisky prstů. Za tohle nebude jenom NiteKind, to by bylo příliš snadné. Mučení a šibenice, to je jisté.

Jakmile jsem došla do koupelny, vyzvracela jsem celý obsah žaludku do záchoda. Měla jsem pocit, že jsem vydávala snad všechno kromě svých orgánů, a třásla jsem se tak prudce, že jsem se sotva udržela na nohou. Strhla jsem ze sebe oblečení a doklopýtala do sprchy. Nechala jsem na kůži dopadat proudy horké vody.

Pomocí svého ducha jsem zabila dva lidi. Poprvé v životě jsem se někomu do jeho snové krajiny vlámala násilím. Nešlo o pouhý dotek jako dřív.

Jaxon bude šťastím bez sebe.

Zavřela jsem oči. Pod víčky se mi stále znovu přehrávala scéna z vlaku. Neměla jsem v úmyslu ty lidi zabít, chtěla jsem do nich jen trochu strčit. Jen tolik, aby měli migrénu nebo aby jim nanejvýš tekla krev z nosu. Prostě odlákat pozornost.

Něco ale způsobilo, že jsem zpanikařila. Strach z odhalení. Strach, že se stanu další anonymní obětí Scionu.

Vzpomněla jsem si na Linwooda. Vidoucí se nikdy vzájemně nechránili, pokud nepatřili do stejného gangu, ale jeho smrt na

mě stejně dolehla. Přitáhla jsem si kolena k bradě a zabořila bolavou hlavu do dlaní. Kdybych jen byla rychlejší. Takhle jsem zabila dva lidi, a další, kterého jsem se pokoušela zachránit, byl mrtvý.

Schoulila jsem se v rohu sprchového koutu, kolena přitisknutá k bradě. Věděla jsem, že se tu nemůžu schovávat věčně. Oni si vás stejně vždycky nakonec najdou.

Musela jsem začít přemýšlet. Scion má pro tyto situace kontrolní opatření. Jakmile pročešou stanici a zadrží případné svědky, zavolají mastičkáře, odborníka na éterické drogy, a ten aplikuje modrou astru. Ta dočasně obnoví vzpomínky mé oběti, takže budou viditelné. Až si nahrají aktuální části, dají tomu muži eutanazii a jeho tělo nechají odnést do márnice v sektoru II-6. Pak si jeho vzpomínky prolustují, aby identifikovali tvář jeho vraha. A najdou mě.

Zatýkání neprobíhalo vždycky v noci. Někdy člověka chytili i během dne, sotva vkročil na ulici. Posvětili mu baterkou do očí, zabodli do krku jehlu, a bylo po něm. Nikdo ho nepohřešoval.

Teď jsem ale nemohla myslet na to, co by se mohlo stát. Hlavou mi projela nová vlna bolesti, a vrátila mě tak do přítomnosti.

Zvažovala jsem možnosti. Mohla bych se vrátit zpátky k Sedmi ciferníkům a uložit se na chvíli v našem doupěti, ale vigilové by po mně mohli slídit. Riskovat, že je dovedu k Jaxovi, nepřipadalo v úvahu. Kromě toho kvůli uzavírce metra neexistoval způsob, jak se dostat do čtvrtého sektoru. Sehnat tágo nebylo snadné a bezpečnostní systémy v noci pracovaly s desetinásobnou intenzitou.

Mohla bych přespat u některého ze známých, ale všichni, koho jsem znala mimo oblast Sedmi ciferníků, byli amaurotici. Vesměs šlo o spolužačky ze školy, se kterými jsem nebyla téměř vůbec v kontaktu. Kdybych jim řekla, že mě honí tajná policie, protože jsem někoho zabila pomocí svého ducha, usoudily by, že mám o kolečko víc. Kromě toho by mě téměř jistě udaly.

Ve starém županu a naboso jsem se došourala do kuchyně a postavila na sporák rendlík s mlékem. Dělal jsem to tak

vždycky, když jsem přišla domů, a tak jsem nechtěla porušit tradici. Všimla jsem si, že táta vyndal z kredence můj oblíbený hrnek — velký s nápisem NASÁVEJ ŽIVOT SKRZ KÁVU. Nikdy jsem nebyla příznivcem ochuceného kyslíku ani Floxy®, scionské alternativy alkoholu. Kafe bylo ještě jakžtakž legální. Vědci zatím zkoumali, jestli kofein spouští jasnovidné schopnosti, nebo ne. Ale slogan NASÁVEJ ŽIVOT SKRZ OCHUCENÝ KYSLÍK by nezněl zrovna úderně.

Při tom, jak jsem ve vlaku použila ducha, se mi muselo stát něco s hlavou — skoro jsem nemohla udržet oči otevřené. Když jsem nalévala mléko, podívala jsem se z okna. Pokud šlo o design interiéru, měl můj otec dokonalý vkus. Teď se mi zrovna hodilo, že měl dost peněz a pořídil si bydlení v exkluzivní čtvrti Barbican Estate. Byt byl nový, prostorný a světlý. V chodbách to vonělo po potpourri a čerstvě vypraném prádle. Ve všech pokojích byla velká čtvercová okna. Největší bylo v obývací — střešní okno v západní stěně hned vedle ozdobného francouzského okna vedoucího na balkon. Jako dítě jsem z tohohle okna často pozorovala západ slunce.

Venku v citadele pulzoval život. Nad naším obytným komplexem se tyčily tři sloupy ve stylu brutalistické architektury, dominanty čtvrti Barbican Estate, kde bydleli scionští úředníci. Na vrchu Lauderdaleské věže byla umístěna velkoplošná obrazovka pro sektor 1-5. Právě na ní se každou neděli večer promítaly přenosy z veřejných poprav. Teď na ní svítily jen nehybné insignie scionského režimu — červený symbol připomínající kotvu a černě napsané slovo SCION na sterilně bílém pozadí. A pod ním ten příšerný slogan: NENÍ BEZPEČNĚJŠÍ MÍSTO.

Spíš by tam mělo být napsáno není *bezpečné* místo. Aspoň ne pro nás.

Usrkla jsem mléko, chvíli jsem symbol pozorovala a přitom ho v duchu posílala do horoucích pekel. Pak jsem po sobě umyla hrnek, nalila si sklenici vody a zamířila do svého pokoje. Potřebovala jsem zavolat Jaxonovi.

Na chodbě mě odchytil táta.

„Počkej, Paige.“

Zastavila jsem se.

Můj otec byl původem Ir a tvář mu lemovala kštice ohnivě zrzavých vlasů. Pracoval ve výzkumné divizi Scionu. Když se zrovna nezabýval touhle prací, čmáral si do tabletu vzorečky a nadšeně básnil o klinické biochemii, což byl jeden ze dvou oborů, které vystudoval. Nebyli jsme si ani trochu podobní.

„Ahoj,“ řekla jsem. „Promiň, že jdu pozdě. Děkala jsem přesčas.“

„Nemusíš se omlouvat.“ Mávl rukou směrem k obýváku. „Pojď, udělám ti něco k jídlu. Jsi nějaká pobledlá.“

„Jsem v pohodě. Akorát jsem unavená.“

„Dneska jsem zrovna četl článek o kyslíkovém okruhu. V sektoru IV-2 měli jeden ošklivý případ. Špatně placený personál a špinavý kyslík, po kterém zákazníci dostávali záchvaty — velká nepříjemnost.“

„Bary v centru jsou v pohodě, tati. Zákazníci vyžadují kvalitu.“ Dívala jsem se, jak prostírá stůl. „Co tvoje práce?“

„Dobrý.“ Upřel na mě pohled. „Paige, co se týká té tvoji práce v baru...“

„Co je s ní?“ ohradila jsem se.

Dcera, která pracuje v nejnižší vrstvě citadely. Pro muže jeho postavení nemohlo být nic trapnějšího. Jak nepříjemně se musí cítit, když se ho kolegové zeptají na děti a čekají, že zplodil při nejmenším nějakého doktora nebo právníka. Jak si pak mezi sebou musí šuškat, když zjistí, že nestojím u řečnického pultu, ale u barového. Lež, kterou jsem tátovi podstrčila, ale byla milosrdná. Pravdu by nikdy nedokázal přijmout — nesměl by se s tím, že jsem nepřírozená, že jsem kriminální živel.

A ještě k tomu vražedkyně. Při té myšlence se mi znovu zvedl žaludek.

„Já vím, že mi do toho nic není, ale myslím, že by ses měla zkusit znovu přihlásit na univerzitu. Ta práce, co děláš, nikam nevede. Mizerný plat a žádné vyhlídky na postup. Zato na univerzitě...“

„Ne.“ Zaznělo to ostřeji, než jsem zamýšlela. „Mě ta práce baví. Byla to moje volba.“

Ještě jsem měla v dobré paměti, jak mi ředitelka předávala závěrečné vysvědčení. „Mrzí mě, že ses rozhodla nejit na univerzitu, Paige,“ řekla, „ale možná je to tak lepší. Přece jen jsi ve škole příliš často chyběla. A to se u mladé dámy dobrého vychování nepovažuje za žádoucí.“ Podala mi tenké, v kůži vázané desky s erbem školy. „Máš tu od učitelů doporučení pro zaměstnavatele. Vyzdvihují tvé schopnosti ve francouzštině, tělesném rozvoji a dějinách Scionu.“

Bylo mi to fuk. Školu jsem odjakživa nenáviděla — nemohla jsem vystát uniformy ani dogmata. Odchodem ze školy vyvrcholilo období, které mě nejvíc ovlivnilo.

„Mohl bych to nějak zařídit,“ řekl táta. Hrozně toužil mít vzdělanou dceru. „Mohla by ses znovu přihlásit.“

„Ve Scionu žádná protekce neplatí,“ řekla jsem. „To bys mohl vědět.“

„Já jsem neměl na vybranou, Paige.“ Ve tváři mu zacukalo. „Takový luxus jsem neměl.“

Nechtěla jsem se o tom bavit. Nechtěla jsem myslet na to, čeho všeho jsme se museli vzdát.

„Bydlíš pořád s tím svým přítelem?“ zeptal se táta.

Tahle lež s přítelem byla od samého začátku špatný nápad. Od chvíle, kdy jsem si ho vymyslela, na mě otec neustále naléhal, ať mu ho představím. „Rozešli jsme se,“ řekla jsem. „Neklapalo nám to. Ale to nevadí. Suzette má v bytě volný pokoj — pama-tuješ se na ni, ne?“

„Suzy ze školy?“

„Jo, ta.“

Při každém slově se mi do spánku zarývala ostrá bolest. Nemůžu čekat, až nachystá večeri. Musím zavolat Jaxonovi a říct mu, co se stalo. Teď hned.

„Trochu mě bolí hlava,“ řekla jsem. „Nebude ti vadit, když si půjdu lehnout?“

Přišel ke mně a jemně mě rukou uchopil za bradu. „Pořád trpíš bolestmi hlavy. Jsi přepracovaná.“ Přejel mi palcem po tváři, po kruzích pod očima. „Kdybys chtěla, dávají pěkný dokumentární film — ustelu ti na gauči, jestli chceš.“

„Možná zítra.“ Zlehka jsem mu odstrčila ruku. „Nemáš nějaký prášky proti bolesti?“

Chvilí mlčel a pak kývl. „Jsou v koupelně. Ráno nám oběma umíchám vajíčka, jo? Jsem zvědavý na všechno, co je u tebe nového, *seillean*.“

Zůstala jsem na něj civět. Snídani mi naposledy udělal, když mi bylo asi tak dvanáct. A tuhle přezdítku nepoužil od té doby, co jsme se odstěhovali z Irska. Deset let. Celou věčnost.

„Paige?“

„Fajn,“ řekla jsem. „Uvidíme se ráno.“

Odtáhla jsem se a zamířila do pokoje. Táta už nic neřekl. Nechal mi dveře dokořán, jako vždycky, když jsem byla doma. Nikdy si nebyl jistý, jak se má v mé přítomnosti chovat.

Pokoj pro hosty se mi nikdy nezdál tak přívětivý jako dneska. Můj bývalý pokoj. Přestěhovala jsem se k Sedmi ciferníkům hned po skončení školy, ale táta sem nikdy nevzal podnájemníka. Ani žádného nepotřeboval, protože jsem tady pořád oficiálně bydlela. Bylo to tak jednodušší. Otevřela jsem dveře na balkon, který byl mezi mým pokojem a kuchyní. Kůže na celém těle, předtím chladná, mi teď úplně žhnula a v očích jsem měla pocit divné únavy, jako bych několik hodin zírala do světla. Pořád jsem před sebou viděla tvář své oběti — a prázdný, *šílený* pohled toho, který zůstal naživu.

Zničila jsem je během několika vteřin. Můj duch v té chvíli nebyl pouhý průzkumník — byla to zbraň. Tak na tohle Jax celou dobu čekal.

Našla jsem mobil a zavolala Jaxovi do doupěte. Zvedl to po prvním zazvonění.

„No to je dost, že voláš! Už jsem si myslel, žeš mi utekla na celý víkend. A nerozmyslela sis to s tou dovolenou? Potřebuješ ji

vůbec? Podle mě ne. Já si vážně nemůžu dovolit přijít na dva dny o člověka v terénu. Měj trochu slitování, zlato. Výtečně. Jsem rád, že to chápeš. Jo mimochodem, podniklas už něco ohledně Jane Rochfordové? Jestli potřebuješ dalších pár tisícovek, nechám ti je poslat. Jen mi neříkej, že ten náfuca Didion schramstl Anne Naylorovou a ještě k tomu...”

„Někoho jsem zabila.“

Na druhém konci se rozhostilo ticho.

„Koho?“ zeptal se Jax podivným tónem.

„Četníka. On a ještě jeden se chystali zatknout jedno médium.“

„Takže tys zabila četníka.“

„Jednoho z nich.“

Zhluboka se nadechl. „A co ten druhý?“

„Poslala jsem ho do hadální zóny.“

„Poslyš, a tos udělala jenom pomoci...?“ Odmlčel se. Když jsem neodpovídala, rozesmál se. Slyšela jsem, jak plácá dlaní do stolu. „Konečně. No konečně! Paige, ty jedna malá kouzelnice, tys to dokázala! Tebe je na nějaký seance škoda. Takže ten chlap — jeden z těch četníků — je na hadry?“

„Jo.“ Chvilí bylo ticho. „Výrazíš mě?“

„Výrazit tě? U ducha doby, jasně že ne! Na tohle jsem čekal celý roky, rakličko, až svůj talent konečně zhodnotíš. Rozkvetlas jako ambrozie, ty moje rozkošné, zázračné dítě.“ Představila jsem si, jak obřadně potahuje z doutníku. „Takže moje krajinářka konečně pronikla do další snové krajiny. Za pouhé tři roky. A ještě mi řekni, co ten vidoucí? Podařilo se ti ho zachránit?“

„Ne.“

„Ne?“

„Měli tři poltergeisty.“

„To mi neříkej. Žádné médium nedokáže zkrotit tři poltergeisty.“

„Tohle médium to dokázalo. Myslel si, že jsem orákulum.“

Zasmál se s nadhledem. „Jsou to amatéři.“

Podívala jsem se z okna na věž. Objevila se na ní nová zpráva: UPOZORŇUJEME OBČANY NA NEPLÁNOVANÁ ZPOŽDĚNÍ V JÍZDNÍCH ŘÁDECH METRA.

„Zavřeli metro,“ řekla jsem. „Hledají mě.“

„Nepanikař, Paige. To se k tobě nehodí.“

„Budeš muset rychle něco vymyslet. Uzavírají celý systém. Musím odsud vypadnout.“

„S tím se netrap. I kdyby se jim podařilo vzpomínky toho čteníka extrahovat, má z mozku bramboračku. Víš jistě, žeš ho zatlačila do hadální zóny?“

„Jo.“

„V tom případě jim potrvá nejmíň dvanáct hodin, než ty vzpomínky vydolují. Divím se, že je ten nešťastník vůbec naživu.“

„Co to říkáš?“

„Říkám, že máš sedět na zadku a ne jim lézt rovnou do chřtánu. U svého sciionského tatíčka jsi ve větším bezpečí, než bys byla tady.“

„Mají jeho adresu. Nemůžu tady sedět a čekat, až mě seberou.“

„Neseberou tě, ty moje vílo. Důvěřuj nosu starého dobrého Jaxe. Zůstaň pěkně doma a vyhajej se z toho. Ráno pro tebe pošlu Nicka s autem. Co ty na to?“

„Moc se mi to nelíbí.“

„Nemusí se ti to líbit. Prostě se vyspi do růžova, ať jsi ráno jako obrázek. Tedy ne že bys jindy nebyla,“ dodal. „Mimochodem, mohla bys pro mě něco udělat? Zastav se zítra v Baštovní ulici a vyzvedni mi od Mintyho ty Donnovy *Elegie*. Nemůžu uvěřit, že se jeho duch vrátil, to je naprosto...“

Zavěsila jsem.

Jax byl parchant. Sice geniální, ale zároveň úlisný, sobecký a chladnokrevný parchant, jako všichni vidopáni. Kam jinam jsem se ale měla vrátit? Kdybych byla sama, tak jsem se svým darem neskutečně zranitelná. Jax představoval menší zlo.

Musela jsem se při té myšlence usmát. Byla to dost výmluvná výpověď o stavu světa, když byl Jaxon Hall menší zlo z těch, co jsem měla na výběr.

Nemohla jsem jít spát. Musela jsem se připravit. V jednom šuplíku byla pod hromádkou oblečení schovaná pistole. U ní leželo první vydání jednoho z Jaxonových pamfletů, *O podstatě nepřirozenosti*. Tenhle spisek obsahoval jeden z výsledků jeho výzkumů, klasifikaci všech hlavních typů vidoucích. Výtisk, který jsem měla, byl popsán jeho poznámkami — novými nápady a kontakty na vidoucí. Nabila jsem pistoli a zpod postele vytáhla batoh. Byla to moje nouzová výbava, která už dva roky čekala na chvíli, kdy se budu muset dát na útěk. Jaxův spisek jsem nacpala do přední kapsy. U táty ho najít nesmějí.

Lehla jsem si oblečená na záda a ruku nechala ležet na pistoli. Někde v dáli ve tmě se ozvalo zahřmění.

Musela jsem na chvíli usnout. Když jsem se vzbudila, přepadl mě pocit, že něco není v pořádku.

Éter byl neobvykle otevřený. V budově jsou vidoucí — slyšela jsem je na schodech. To nebyla stará paní Heronová z patra nad námi, která používala chodítko a vždycky jezdila výtahem. Tohle byly těžké boty zásahové jednotky.

Takže je to opravdu tady.

Stalo se to, čeho jsem se obávala — přišli si pro mě.

Ve vteřině jsem byla na nohou. Přes košili jsem si hodila bundu a třesoucím se rukama si natáhla mokasíny a rukavice. Na tuhle chvíli mě Nick cvičil: abych dokázala utíkat jako vítr. Kdybych to zkusila, nejspíš bych dokázala doběhnout na stanici, ale asi bych se tím úplně vyčerpala. Budu se muset pokusit sehnat taxík a dojet do čtvrtého sektoru. Nájemná tága svezou za pár cejnů kohokoli, i kdyby to měl být vidoucí na útěku.

Hodila jsem si batoh na záda a otevřela dveře na balkon, které předtím vítr zabouchl. Bičoval mě prudký déšť. Přeběhla jsem balkon, vyhoupla se na parapet kuchyňského okna, chytla se za

okraj střechy a jedním švihnutím byla nahoře. Ve chvíli, kdy se dostali do bytu, jsem už byla na útěku.

Prásk. To se rozletěly dveře — bez zaklepání, bez varování. Okamžik nato rozčísł noční ticho výstřel. Přiměla jsem se nezpomalovat a běžet dál. Zpátky jsem nemohla. Amaurotiky nikdy bezdůvodně nezabíjeli, a zaměstnance Scionu už vůbec ne. Nejspíš vypálili uspávací střelu, aby otce vyřadili z akce, až mě budou zatýkat. Aby zneškodnili mě, na to by potřebovali něco mnohem, mnohem silnějšího.

V okolí byl klid. Vykoukla jsem přes okraj střechy a rozhlížela se. Místního hlídače nebylo nikde vidět, nejspíš byl zase na obchůzce. Pak jsem na parkovišti uviděla policejní anton. Uvnitř byla tma, ale reflektory byly rozsvícené. Kdyby se člověk podíval zblízka, na zadních dveřích by uviděl symbol Scionu.

Překročila jsem mezeru mezi dvěma domy a vylezla na římsu. Byla nebezpečně kluzká. Boty i rukavice sice dobře přiléhaly, ale stejně jsem musela dávat pozor. Přitiskla jsem se zády ke zdi a po krůčcích se sunula k požárnímu žebříku. Mokré vlasy se mi lepily na obličej. Vyšplhala jsem po žebříku na balkon s ozdobným kovovým zábradlím o patro výš. Vymáčkla jsem zavřené okénko, prolítla prázdným bytem, seběhla po schodišti tři patra a vchodovými dveřmi vyběhla na ulici. Potřebovala jsem zmizet v nějaké temné postranní uličce.

Červená světla. Přímo před domem parkovalo auto DNH, takže úniková cesta byla zablokováná. Zalezla jsem zpátky a přibouchla dveře, čímž se aktivoval bezpečnostní zámek. Třesoucícma se rukama jsem vytáhla požární kladívko, rozbila okno v přízemí a prolezla jím na dvorek. Byla jsem zase na dešti a bezhlavě šplhala po okapech a parapetech, dokud jsem se nedostala zpátky na střechu.

Když jsem je uviděla, srdce se mi zastavilo. Budova byla obklíčena muži v červených košilích a černých bundách. Přímo proti mně se obrátilo několik kuželů světla, které mě úplně oslnily. Útroby se mi sevřely. Tyhle uniformy jsem z Londýna neznala — jsou vůbec ze Scionu?

„Zůstaňte na místě.“

Ten, který stál nejbliž, ke mně přistoupil. Jeho ruka v černé rukavici svírala pistoli. Ucouvla jsem, protože jsem ucítila velmi živou auru. Velitel vojáků byl mimořádně silné médium. Ve světle svícen jsem spatřila vyzáblý, strohý obličej, přivřeně oči a široká ústa se semknutými rty.

„Neutíkej, Paige,“ zavolal přes střechu. „Co takhle vyjít z toho deště?“

Rychle jsem obhlédla okolí. Sousední budovu tvořil opuštěný kancelářský komplex. Musela bych skočit hrozně daleko, asi šest metrů. Pode mnou byla rušná ulice. Bylo to dál, než jsem kdy zkoušela skákat. Pokud jsem ale nechtěla opustit tělo a zaútočit na médium duchem, musela jsem to zkusit.

„Tak koukejte,“ řekla jsem a znovu se rozběhla.

Mezi vojáky se ozvaly poplašené výkřiky. Skočila jsem na nižší úroveň střechy. Médium se rozběhlo za mnou. Slyšela jsem za sebou jeho kroky, na takovéto honičky byl zjevně vycvičený. Nemohla jsem si dovolit ani na chvíli zastavit. Byla jsem štíhlá a lehká, takže jsem se dokázala protáhnout i mezi příčkami zábradlí nebo pod plotem, ale můj pronásledovatel také. Měl postřeh — když jsem na něj přes rameno vypálila z derringeru, uhnul, ale vůbec nezpomalil. Zasmál se, ale vítr mu zvuk smíchu urval od pusy, takže jsem nepoznala, jak daleko za mnou je.

Zastrčila jsem pistoli zpátky do bundy. Nemělo cenu střílet, stejně bych se netrefila. Protáhla jsem si prsty, abych se mohla chytit okapu. Svaly jsem měla přehřáté a připadala jsem si, jako by mi každou chvíli měly explodovat plíce. Pocítila jsem páli-vou bolest v kotníku, takže jsem se nejspíš zranila, ale musela jsem běžet dál. Hop, nebo trop. Život, nebo smrt.

Médium přeskočilo římsu s lehkostí a pružností gazely. V žilách se mi rozlil adrenalin. Nohy letěly samy, oči mi přitom zaslepoval déšť. Skákala jsem přes potrubí, kabely a ventilátory. Nabírala jsem na rychlosti a přitom se snažila zaměřit svůj šestý smysl na médium za sebou. Ten muž měl silnou mysl, stejně

rychlou, jako byly jeho nohy. Nedokázala jsem ji rozluštit ani z ní kus zahlédnout. Nemohla jsem ho nijak odrazit.

Ještě jsem přidala a cítila, jak mi adrenalin rozpouští bolest v kotníku. Najednou se přede mnou rozevřela propast o hloubce patnácti podlaží. Na protější straně byla okapová roura a za ní požární schodiště. Kdyby se mi podařilo dostat se po něm dolů, mohla bych zmizet v pulzujících ulicích pátého sektoru. Mohla bych uniknout. Dokázala bych to. V hlavě jsem uslyšela Nickův hlas. *Kolena přitiskni k hrudníku. Pohled zabodni do místa, kam chceš doskočit.* Teď, nebo nikdy. Odrazila jsem se a vrhla se přes propast.

Tělo narazilo do cihlové zdi. Nárazem mi praskl ret, ale vědomí jsem neztratila. Prsty jsem sevřela okap. Nohama jsem začala mrskat proti zdi. Z posledních sil jsem se přitáhla k okapu. Okraj plechového žlabu se mi zarýval do dlaní. Z kapsy mi vypadla zatoulaná mince a zmizela v temných ulicích pode mnou.

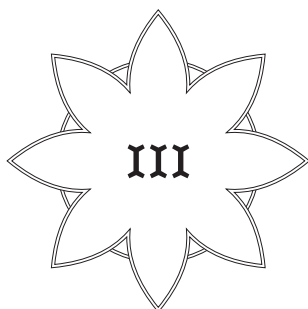
Moje vítězství nemělo dlouhého trvání. Jak jsem se do krve rozedranými dlaněmi snažila přitáhnout k okapu, páteří mi projela prudká bolest. Málem jsem leknutím sletěla dolů, ale jednou rukou se mi podařilo udržet se na okapu. Pootočila jsem hlavu přes rameno. Z bederní páteře mi trčel dlouhý, úzký šíp.

Flux.

Oni mají *flux*.

Cítila jsem, jak se mi droga vlévá do žil. Během šesti vteřin jsem ji měla v celém krevním oběhu. Napadly mě dvě věci — zaprvé, že mě Jax zabije. A zadruhé, že na tom nezáleží, protože tak jako tak umřu. Pustila jsem se střechy.

A pak už nebylo nic.

V ZAJETÍ

Trvalo to celou věčnost. Nedokázala jsem si vzpomenout, kdy to začalo, a netušila jsem, kdy to skončí.

Pamatovala jsem si, že se kolem mě všechno míhalo, že se ozýval hrdelní řev a že mě přivázali k něčemu tvrdému. Pak jsem ucítila jehlu a zaplavila mě bolest.

Okolní realita byla zdeformovaná. Byla jsem blízko svíčky, ale plamen šlehal do takové výše, že připomínal inferno. Byla jsem uvězněná v troubě. Z pórů mi prýštil pot jako roztavený vosk. Byla jsem v jednom ohni. Hořela jsem. Na těle mi vyskakovaly puchýře a spáleniny, vzápětí jsem zase mrzla a toužila se zahřát, bylo mi na umření. Nebylo nic mezi tím. Jen nesnesitelná, nekonečná bolest.

AUP Fluxion 14 vznikl jako společný projekt lékařské a vojenské divize Scionu. Jeho účinkem byl ochromující stav nazývaný fantasmagorie. Roztrpčení jasnovidci ho ale překřtili na „mozkožer“. Stav probíhal jako série halucinací v důsledku poškození duševní krajiny zasaženého člověka. Prodírala jsem se jednou vidinou za druhou a občas, když už byla bolest nesnesitelná, jsem vykřikla. Jestli existuje nějaká definice pekla, pak to mohlo být právě tohle. *Bylo to peklo.*

Pokoušela jsem se dávit, abych dostala jed z těla ven, a vlasy se mi přitom lepily na usazené tváře. Přála jsem si jedině — aby to skončilo. Ať už spánkem, bezvědomím nebo smrtí, hlavně abych téhle noční můře unikla.

„No tak, no tak, zlato. Ještě neumírej, prosím tě. Už jsme dneska přišli o tři.“ Po čele mě pohladily studené prsty. Nahrbila jsem záda a odtáhla se. Když nechtějí, abych umřela, proč mi tohle dělají?

Před očima se mi mihly povadlé květiny. Místnost se změnila ve spirálu a začala se točit, takže jsem po chvíli neměla ani ponětí, kde je nahoře a kde dole. Skousla jsem polštář, abych nezačala ječet. Ucítila jsem v puse krev, protože jsem kousla ještě do něčeho dalšího — do rtu, do jazyka, do tváře, kdoví?

Flux z těla jen tak neodejde. Ať se člověk vyzvrací nebo vy-
močí kolikrát chce, látka dál koluje v krevním oběhu, protože ji reprodukují buňky vašeho vlastního těla až do chvíle, kdy do žíly dokážete vpravit protijed. Chtěla jsem zaškemrat, ale nevyšla ze mě ani hláška. Zaplavila mě bolest a přelévala se ve mně ve vlnách, takže jsem usoudila, že umírám.

Pak jsem rozeznala nový hlas.

„To stačí. Tuhle potřebujeme živou. Sežeň protijed, nebo se postarám, abys dostal dvakrát tolik co ona.“

Protijed! Možná zůstanu naživu. Pokusila jsem se prohlédnout přes zvlněný závoj halucinací, ale kromě svíčky jsem nedokázala rozeznat nic.

Trvalo to moc dlouho. Kde je ten protijed? Zdálo se, že na tom nesejde. Chtěla jsem spát — tím nejdelším spánkem ze všech.

„Nechte mě,“ vypravila jsem ze sebe. „Pusťte mě ven.“

„Mluví. Přines vodu.“

Na zuby mi narazil ledový okraj sklenice. Zhluboka, lačně jsem si několikrát lokla. Vzhledla jsem a pokusila se rozeznat tvář svého zachránce.

„Prosím,“ řekla jsem.

Můj pohled opětovaly dvě oči. Pak se vznítily žárem.

A pak noční můra konečně ustala. Upadla jsem do hlubokého, temného spánku.

Když jsem se probudila, zůstala jsem ležet bez hnutí.

Cítila jsem toho dost, abych si dokázala udělat obrázek o tom, kde jsem. Ležela jsem na břiše na tvrdé matraci. Hrdlo jsem měla sežehlé. Byla to taková bolest, že jsem se přinutila zůstat při vědomí, i kdybych měla jen vyžebrať trochu vody. S leknutím jsem si uvědomila, že jsem nahá.

Otočila jsem se na bok a pokusila se opřít o loket. V koutcích úst jsem ucítila zaschlé zvratky. Jakmile jsem se dokázala soustředit, nahlédla jsem do éteru. Byli tu další vidoucí, museli být někde v tomhle vězení.

Chvilí mi trvalo, než jsem dokázala v šeru něco rozeznat. Ležela jsem na posteli se studeným a vlhkým povlečením. Napravo jsem uviděla zamřížované okno. Podlaha i zdi byly z kamene. Ovanul mě studený průvan a naskočila mi husí kůže. Od pusy se mi při každém výdechu kouřilo. Přitáhla jsem si deku okolo ramen. Kdo mi ksakru vzal oblečení?

V koutě byly dveře otevřené dokořán. Dopadalo jimi dovnitř světlo. Opatrně jsem se postavila, abych zjistila, kolik mám síly. Když jsem se ujistila, že neupadnu, došourala jsem se ke světlu. Objevila jsem jednoduchou koupelnu. Světlo se linulo z jediné svíčky. V místnosti byl starodávňý záchod a vysoko na zdi zrezivělý kohoutek, který se při dotyku skoro rozpadal. Když jsem s ním otočila, zalil mě proud ledové vody. Pokusila jsem se jím otočit na druhou stranu, ale voda nebyla ani o půl stupně teplejší. Rozhodla jsem se, že pod tuhle ubohou napodobeninu sprchy budu střídavě strkat ruce a nohy. Nikde jsem neviděla žádný ručník, a tak jsem použila prostěradlo z postele a zbytek povlečení si omotala okolo těla. Když jsem zkusila vzít za kliku u dveří, zjistila jsem, že jsou zamčené.

Kůže po celém těle mě brněla. Neměla jsem tušení, kde jsem, proč tu jsem ani co mi hodlají udělat. Nikdo nevěděl, co se se zadrženými děje — žádný z nich se nikdy nevrátil.

Posadila jsem se na postel a několikrát se zhluboka nadechla. Hodiny fantasmagorického stavu mě vysílily a ani jsem nepotřebovala zrcadlo, abych věděla, že vypadám ještě mrtvolněji než obvykle.

Netrásla jsem se jen zimou. Byla jsem sama a nahá v tmavé, zamřížované místnosti bez jediné šance na útěk. Určitě mě zavřeli do Toweru. Zabavili mi i batoh a Jaxův spisek. Schoulila jsem se k pelesti a snažila si udržet co možná nejvíc tělesného tepla. Srdce mi bušilo a v rozbolavělém krku jsem měla knedlík.

Ublízí tátovi? Byl pro ně cenný, to určitě, jako svého druhu komodita. Odpustí mu však, že ukrýval vidoucího? Bylo to zatajování velezrady. Ale je pro ně důležitý. Určitě ho ušetří.

Na chvíli jsem ztratila pojem o čase. Upadla jsem do trhané dřímoty. Pak se najednou rozletěly dveře a já jsem se se škubnutím probudila.

„Vstávej.“

Ve dveřích stála žena a v ruce držela petrolejku, která jí osvětlovala tvář. Měla lesklou, ořechově hnědou pleť a elegantní postavu. Převyšovala mě o dobrých deset centimetrů. Černé vlasy měla dlouhé a vlnité. Šaty s vysokým pasem a rukávy, které jí končily až u špiček prstů v rukavicích, měly také černou barvu. Bylo těžké odhadnout její věk — mohlo jí být stejně tak pětadvacet jako čtyřicet. Přitiskla jsem si pokrývku k tělu a prohlížela si ji.

Na té ženě byly divné tři věci. První byly její oči. Měla je žluté, ale ne jantarově, jak někdy vypadají oči pod určitým úhlem světla. Tyhle byly tak ostře žluté, až skoro přecházely do limetkového odstínu, a svítily.

Druhá divná věc byla její aura. Žena byla vidoucí, ale s tímhle typem jasnovidce jsem se dosud nesetkala. Nedokázala jsem říct, co je na ní divného, prostě nějak neladila s mými radary.

A třetí věc, která mi nejvíc naháněla hrůzu, byla její snová krajina. Byla totiž stejná jako ta, kterou jsem nedávno ucítila v sektoru I-4 a kterou jsme nedokázali identifikovat. Neznámý cizinec. Instinktivně jsem na ni chtěla zaútočit, ale už jsem věděla, že do téhle krajiny neproniknu, a už vůbec ne ve svém současném stavu.

„Je tohle Tower?“ Hlas mi zněl chraplavě.

Žena mou otázku ignorovala. Přistrčila mi lampu k obličejí a pozorně si prohlížela mé oči. Napadlo mě, jestli na mě ještě nepůsobí mozkožer.

„Vezmi si tohle,“ řekla.

Podívala jsem se na dvě pilulky, které držela v dlani.

„No tak, vezmi si je.“

„Ne,“ řekla jsem.

Udeřila mě. Ucítila jsem v puse chuť krve. Chtěla jsem ji taky udeřit, porvat se, ale byla jsem tak slabá, že jsem sotva zvedla ruku. S obtížemi, které ještě umocnil čerstvě napuchlý ret, jsem si pilulky vzala. „Přikryj se,“ řekla věznitelka. „A jestli mě ještě jednou neposlechněš, postarám se, aby ses už z téhle místnosti nikdy nedostala ven. Aspoň ne živá.“

Hodila mi k nohám kupu oblečení.

„Vezmi si to.“

Nechtěla jsem dostat další ránu. Tu už bych neustála. Sevřela jsem rty a posbírala oblečení.

„Obleč se.“

Podívala jsem se na šaty, které jsem držela v náruči. Ze rtu mi na ně ukápla krev a na bílé tunice se objevila rudá skvrna. Tunika měla dlouhé rukávy a čtvercový výstřih. U ní byla černá šerpa a ve stejné barvě kalhoty, ponožky a boty. Dál tu bylo spodní prádlo a černá vestička s vyšitým znakem v podobě malé bílé kotvy — symbol Scionu. Trhavými pohyby jsem se začala oblékat a snažila se přitom trochu rozhýbat prochladlé ruce a nohy. Když jsem byla hotová, žena se otočila ke dveřím. „Pojď za mnou. S nikým nemluv.“

Když jsme vyšly z místnosti, obestřela mě ledová zima. Tenký koberec rozhodně nehřál. Kdysi nejspíš míval červenou barvu, ale teď byl vybledlý a potřísněný zvratky. Moje průvodkyně mě vedla labirintem kamenných chodeb, kde se tu a tam objevilo zamřížované okénko nebo hořící pochodeň. Po namodralém pouličním osvětlení londýnských ulic na mě světlo pochodní působilo až příliš syrově a oslnivě.

Je to snad nějaký hrad? V okruhu patnácti set kilometrů od Londýna jsem o žádném hradu nevěděla. Od dob královny Viktorie jsme neměli monarchii. Možná je to jedno ze starých vězení čtvrté kategorie. Pokud to tedy není přímo Tower.

Kradmo jsem pohlédla ven. Byla noc, ale ve světle několika luceren jsem zahlédla nádvoří. Uvažovala jsem, jak dlouho jsem mohla být pod vlivem fluxu. Sledovala mě tahle žena, když jsem s účinky jedu bojovala? Dostává příkazy od DNH, nebo jim naopak velí? Třeba pracuje pro Archon. Tam by ale vidoucího nezaměstnali. Nevěděla jsem, co je ta žena zač, ale vidoucí byla určitě.

Náhle se zastavila před jakýmsi dveřmi. Ty se otevřely a někdo zevnitř vystrčil chlapce. Byl vychrtlý, s krysím obličejíkem a chumáčem světlých vlasů na hlavě. Byly na něm patrné veškeré příznaky otravy fluxem: skelný pohled, mrtvolně bledá tvář, promodralé rty. Žena ho přejela pohledem.

„Jméno?“

„Carl,“ vypravil ze sebe.

„Cože?“

„Carl.“ Bylo poznat, že je v agonii.

„Blahopřeju, žeš přežil Fluxion 14, Carle.“ Znělo to všelijak, jen ne jako blahopřání. „Takhle pěkně už se asi dlouho nevyspíš.“

Vyměnili jsme si s Carlem pohled. Věděla jsem, že vypadám stejně zuboženě jako on.

Vlekli jsme se chodbou a postupně posbírali několik dalších vidoucích zajatců. Všichni měli silnou a výraznou auru. Dokázala jsem zhruba odhadnout, co je kdo zač. Věštec. Chiromantka

s krátkým pážecím sestřihem obarveným na křiklavě modrou. Taseograf. Orákulum s oholenou hlavou. Štíhlá bruneta s úzkými rty, nejspíš zaříkávačka, vypadala, že má zlomenou ruku. Všem mohlo být tak mezi patnácti a dvaceti a jeden jako druhý měli nezdravě bledou tvář po požití fluxu. Nakonec nás bylo celkem deset. Žena se otočila ke svému stádečku cvoků.

„Jmenuju se Pleiona Sualocinová,“ řekla. „Během vašeho úvodního dne v Prvním Šeolu vám budu dělat průvodkyni. Dnes večer se zúčastníte přijímacího obřadu. Existuje několik jednoduchých pravidel, kterými se budete řídit. Žádnému Refájci nesmíte pohlednout do očí. Budete se dívat do země, jak se sluší a patří, pokud vás někdo nevyzve, abyste se podívali někam jinam.“

Chiromantka zvedla ruku, oči upřené na podlahu. „Kdo jsou Refájci, prosím?“

„To se brzy dozvíte.“ Pleiona se odmlčela. „Ještě jedno pravidlo: nebudete mluvit, pokud vás některý Refájec sám neosloví. Je na tom někomu něco nejasného?“

„To teda je.“ To promluvil taseograf a nedíval se přitom na zem. „Kde to jsme?“

„To se taky dozvíte.“

„Kdo vám ksakru dal právo strčit nás do machlu? Vždyť já nejsem žádný pouličník. Neporušil jsem zákon. Dokažte mi, že mám auru! Vráťím se rovnou do města a vy už mě...“

Pak zmlkl. Z očí mu ukáply dvě tmavé kapky krve. Než se svezl na podlahu, zasténal.

Chiromantka vyjekla.

Pleiona se podívala, v jakém stavu taseograf je. Když na nás pak upřela oči, viděli jsme, že je má modré jako oheň z plynového hořáku. Odvrátila jsem pohled.

„Ještě nějaké dotazy?“

Chiromantka si dala dlaň před pusou.

Průvodkyně nás nahnala do malé místnosti s promáčenými zdmi a podlahou, kde byla tma jako v kryptě. Pak nás tam zamkla a odešla.

Asi minutu nikdo nepromluvil. Chiromantka vzlykala a vypadalo to, že je na pokraji hysterického záchvatu. Většina ostatních neměla ani sílu promluvit. Sedla jsem si do kouta dál od ostatních. Pod oblečením mi na pažích naskákala husí kůže.

„Je tohle ještě Tower?“ zeptal se jeden augur. „Vypadá to tady jako v Toweru.“

„Drž hubu,“ řekl někdo. „Drž hubu a nemel.“

Ještě ke všemu se někdo začal modlit k duchu doby. Jako by nám to mohlo nějak pomoci. Opřela jsem si bradu o kolena. Nechtěla jsem vědět, co nám udělají. Netušila jsem, jak silná bych dokázala být, kdyby mě mučili vodou. Jednou jsem o tom slyšela vyprávět tátu. Jak člověku lijí na obličej vodu a nechají ho vždy jen na pár vteřin nadechnout. Tvrdil, že to není žádné mučení, ale terapie.

Přisedl si ke mně věstec. Měl široká ramena a byl holohlavý. Moc jsem mu v šeru neviděla do tváře, ale rozeznala jsem výrazné tmavé oči. Podal mi ruku.

„Julian.“

Zdálo se, že se nebojí. Mluvil tiše, ale nebyl to strach, spíš klid. „Paige,“ řekla jsem. Bylo jistější nepoužívat celá jména. Odkášlala jsem si. „Z kterého jsi sektoru?“

„IV-6.“

„Já z I-4.“

„To je území Bílýho vazače.“

Přikývla jsem.

„V jaké části jsi?“

„Soho,“ řekla jsem. Kdybych řekla, že jsem od Sedmi ciferníků, okamžitě by mu bylo jasné, že patřím k Jaxovým nejbližším vyvoleným.

„To ti závidím. Moc rád bych bydlel v centru.“

„Proč?“

„Syndikát tam má silnou pozici. V našem sektoru se toho moc neděje.“ Ztišil hlas. „Dalas jim nějaký důvod, aby tě zatkli?“

„Zabila jsem četníka.“ V krku mě bolelo, jak jsem ze sebe soukala slova. „A ty?“

„Trochu jsem se nepohodl s jedním vigošem. Abych to zkrátil, ten nešťastník už není mezi námi.“

„Ale ty jsi věstec.“ Většina vidoucích pohlížela na věstce — jednu z podtříd senzibilů — s opovržením. Jako všichni senzibilové obcovali s duchy prostřednictvím předmětů. V případě věstců to bylo cokoli lesklého. Jax senzibily z celého srdce nenáviděl („senzidebilové, rakličko, senzidebilové by se jim mělo říkat“). Mimochodem nesnášel i augury.

Julian mi nejspíš četl myšlenky. „Ty nevěříš, že by věstec dokázal někoho zabít, co?“

„Pomocí duchů určitě ne. Nedokázal bys svolat dostatečně velkou hordu.“

„Koukám, že se ve vidoucích vyznáš.“ Přejel si zkříženými rukama po pažích, aby se zahřál. „Máš pravdu. Zastřelil jsem ho. Jenže mě stejně zatkli.“

Nic jsem na to neřekla. Ze stropu odkapávala ledová voda, dopadala mi do vlasů a stékala po nose. Většina vězňů mlčela. Jeden chlapec se komíhal na patách sem a tam.

„Máš divnou auru.“ Julian se na mě podíval. „Nemůžu přijít na to, co jsi zač. Řekl bych, že orákulum, ale...“

„Ale co?“

„Dlouho jsem neslyšel, že by orákulum byla ženská. A neřekl bych, že jsi sibyla.“

„Jsem akultomantka.“

„Ty dělají co — píchají do někoho jehly?“

„Jo, něco takového.“

Zvenku se ozvala rána a hrozný výkřik. Všichni rázem zmlkli.

„To je berserker.“ Hlas patřil nějakému muži a zněl vyděšeně. „Snad sem na nás nepustí berserkera?“

„Žádný berserkeři neexistují,“ řekla jsem.

„Copak jsi nečetla *O podstatě nepřirozenosti*?“

„Četla. Ale jde o hypotetický typ.“

Nevypadalo to, že by se mu moc ulevilo. Při pomýšlení na Jaxův pamflet mi naskočila ještě větší husí kůže než předtím. Mohl padnout do rukou komukoli — první vydání nejštvavějšího spisku v celé citadele, popsané osobními poznámkami a kontakty. K něčemu takovému bych se v životě nemohla dostat, kdybych se s autorem osobně neznala.

„Budou nás znovu mučit.“ Zaříkávačka si hladila zlomenou ruku. „Něco chtějí. Jinak by nás jen tak nepustili.“

„Odkud vás pustili?“ zeptala jsem se.

„Z Toweru, ty magore. Kde jsme všichni byli poslední dva roky zavřený.“

„Dva roky?“ Z kouta se ozval hysterický smích. „Spíš řekni devět. Devět let.“ Další zasmání, pisklavé.

Devět let. Pokud jsem věděla, zadržení měli na vybranou ze dvou možností: přidat se k DNH, nebo jít na popravu. Nepotřebují si přece lidi *skladovat*. „Jak to, že devět?“ zeptala jsem se.

Z kouta se neozvala žádná odpověď. Asi po minutě promluvil Julian.

„Ještě někoho by zajímalo, proč nejsme mrtví?“

„Všechny ostatní zabili.“ To se ozval nový hlas. „Byl jsem tam několik měsíců. Všichni ostatní vidoucí v našem křídle dostali oprátku.“ Ticho. „Na něco si nás vybrali.“

„VOSA,“ zašeptal někdo. „Budou z nás pokusný myši. Chtějí nás rozřezat doktoři.“

„Tihle nejsou z VOSA,“ řekla jsem.

Nastalo dlouhé ticho, které přerušovaly jen chiromantčiny hořké vzlyky. Vypadalo to, že nedokáže přestat. Nakonec se Carl obrátil k zaříkávačce.

„Říkalas, že od nás určitě něco chtějí, šeptalko. Co by mohli chtít?“

„Cokoli,“ řekla. „Náš zrak.“

„Zrak nám vzít nemůžou,“ řekla jsem.

„Prosím tě, ušetři nás toho. Vždyť ty ani žádný duchozrak nemáš. Postižení vidoucí je nezajímají.“

Potlačila jsem touhu zlomit jí i druhou ruku.

„Co to udělala tomu taseografovi?“ Chiromantka se celá třásla. „Viděli jste ty její oči? Ani se při tom nepohnula!“

„Já jsem si každopádně myslel, že nás zabijou,“ řekl Carl, jako by nedokázal pochopit, proč si my ostatní děláme takové starosti. Hlas už neměl tak drsný. „Já bych bral cokoli kromě oprátky, vy snad ne?“

„Tu ještě klidně můžeme dostat,“ řekla jsem.

Na to už Carl neřekl nic.

Jiný chlapec, s nosem posetým pihami a tak bleďý, jako kdyby mu flux vypálil všechnu krev z těla, začal sípat. Do té doby jsem si ho nevšimla — neměl ani stopu aury. „Kde to jsme?“ Mluvil ztěžka, jako by ho každé slovo stálo velkou námahu. „Kdo — kdo všichni jste?“

Julian se na něj zadíval. „Ty jsi amaurotik,“ řekl. „Proč tě sem zavřeli?“

„Amaurotik?“

„Nejspíš omylem,“ řeklo znuděně orákulum. „Zabijou ho tak jako tak. Máš pech, mladej.“

Vypadalo to, že chlapec leknutím omdlí. Vyskočil a začal cloumat mřížemi.

„Já tu nemám co dělat. Chci domů! Já nejsem nepřírozený, nejsem!“ Měl slzy na krajíčku. „S tím kamenem mě to mrzí, doopravdy, mrzí mě to!“

Zacpala jsem mu pusku dlaní. „Přestaň.“ Několik dalších ho počastovalo nadávkami. „Chceš, aby ti taky jednu flákla?“

Chlapec se celý třásl. Odhadla jsem, že mu může být tak patnáct, víc určitě ne. Silně mi připomínal jinou dobu — dobu, kdy jsem byla vyděšená a osamělá.

„Jak se jmenuješ?“ pokusila jsem se o vlídný tón.

„Seb. S-Seb Pearce.“ Zkřížil si paže před tělem, jako by chtěl vypadat menší. „Vy jste... vy všichni jste nepřírození?“

„Jo, a jestli nezavřeš tu svou prašivou hubu, tak s tvejma vnitřnostma uděláme hodně nepřírozené věci,“ vyštěkl na něj kdosi.

Sebovi se ve tváři objevilo zděšení.

„Nic ti neuděláme,“ řekla jsem. „Já jsem Paige. A tohle je Julian.“

Julian jen kývl. Vypadalo to, že uklidňování amaurotika zbylo na mě. „Odkud jsi, Sebe?“ zeptala jsem se.

„Z třetí kohorty.“

„Takže Rynek,“ řekl Julian. „To je pěkný.“

Seb odvrátil pohled. Zuby mu jektaly zimou. Očividně čekal, že ho rozkrájíme na kusy a při okultních orgiích se vykoupeme v jeho krvi.

Rynek. Tak se na ulici říkalo třetí kohortě, kde byly nejlepších domy i školy. Já jsem tam chodila na střední. „Pověz nám, co se stalo.“

Seb se rozhlédl po ostatních. Nedokázala jsem se na něj v duchu zlobit, že se nás bojí. Od malička do něj horem dolem cpali, že vidoucí jsou zdrojem všeho zla ve světě, a teď tu byl s nimi zavřený ve vězení. „Jeden šesták mi strčil do tašky kontraband,“ řekl. Nejspíš křišťálovou kouli, nejobvyklejší jasnovideckou pomůcku na černém trhu. „Když jsem se mu to při vyučování pokusil vrátit, uviděl mě ředitel. Myslel si, že jsem to dostal od některýho z těch žebráků na ulici. Zavolal na mě školní vigily.“

Takže beze všech pochyb dítě ze Scionu. Pokud jeho škola měla vlastní vigily, musel pocházet ze závratně bohaté rodiny.

„Trvalo mi několik hodin, než jsem je přesvědčil, že to na mě někdo nahrál. Pak jsem šel zkratkou domů.“ Seb polkl. „Na rohu stáli dva chlapi v červeném. Pokusil jsem se projít kolem nich, aby mě neviděli, ale zaslechli mě. Na obličejích měli masky. Nevím proč, ale dal jsem se do běhu. Uslyšel jsem výstřel — a nejspíš jsem omdlel. A pak mi bylo příšerně zle.“

Přemýšlela jsem, jak asi působí flux na amaurotiku. Bylo jasné, že se u nich musí objevit fyzické příznaky — zvracení, žízeň, nevysvětlitelný pocit děsu —, ale ne fantasmagorie. „To je síla,“ řekla jsem. „Určitě je to nějaké hrozné nedopatření.“ Tím jsem si byla jistá. Dobře vychované amaurotické dítě jako Seb tady nemělo co dělat.

Zdálo se, že to Seba trochu povzbudilo. „Takže mě pustí domů?“ „Ne,“ řekl Julian.

V uších mi zabrnělo. Ozvaly se kroky — vracela se Pleiona. Otevřela dveře dokořán, popadla vězně, který stál nejbliž, a jednou rukou ho vytáhla na nohy. „Pojďte za mnou. A nezapomeňte na pravidla.“

Prošli jsme několika dvoukřídlými dveřmi a vyšli ven. Zaříkávka podpírala při chůzi chiromantku. Na holou kůži nám zaútočil mrazivý vzduch. Když jsme došli k šibenici, ustrnula jsem — možná je to opravdu Tower —, ale Pleiona ji minula a vedla nás dál. Netušila jsem, co udělala s taseografem ani co to bylo za výkřik, ale nehodlala jsem se ptát. Hlavu dolů, oči otevřené. Tímhle pravidlem se budu řídit i tady.

Pleiona nás vedla opuštěnými ulicemi. Dopadalo na ně světlo plynových lamp a byly mokré po vydatném nočním dešti. Dochnal mě Julian a šel vedle mě. Budovy okolo nás byly stále vyšší a vyšší, ale nevypadaly jako mrakodrapy. Žádná kovová konstrukce ani elektrická světla. Domy byly staré a nepovědomé, zjevně postavené v době, kdy vládl jiný stavební sloh — kamenné zdi, dveře ze dřeva, okna s tmavočervenými a fialovými tabulkami skla, vsazenými do olověných mřížek. Když jsme zabočili za poslední roh, rozevřel se před námi pohled, na který nikdy nezapomenu.

Stáli jsme v čele neobvykle široké ulice. Kolem nebylo vidět jediné auto. Ulici lemovala dlouhá řada zchátralých příbytků, které se nepravidelně klikatily jako cesta opilce. Konstrukce z rezavých železných tyčí vyplňovaly překližkové stěny. Po obou stranách podivného městečka stály větší budovy. Měly masivní dřevěné dveře, vysoká okna a cimbuří jako z časů královny Viktorie. Tolik mi připomínaly Tower, že jsem musela odvrátit pohled.

Kousek od nejbližší chatrče stálo pod širým nebem jeviště a na něm se rýsovalo několik štíhlých postav. Obklopoval je kruh svíček, jejichž světlo jim osvětlovalo tváře s maskami. Pod prkny jeviště zněly housle. Hudba vidoucích. Taková, jakou dovedou

vyluzovat jen zaříkávači. Celý výjev sledoval zástup diváků. Všichni měli rudé tuniky a černé vesty.

Postavy jako kdyby na nás čekaly — náhle se daly do tance. Všichni byli vidoucí, a nejen to — vidoucí byli úplně všichni přítomní: tanečníci, diváci, všichni do jednoho. V životě jsem neviděla tolik jasnovidců na jednom místě, jak mírumilovně stojí jeden vedle druhého. Okolo jeviště musela být shromážděna dobrá stovka lidí.

Tohle nebylo žádné tajné setkání v tunelu podzemní dráhy. To nebyl Hektorův brutální syndikát. Tohle bylo něco jiného. Když mě Seb chytil za ruku, nesetřásla jsem ho.

Představení trvalo několik minut. Nesledovali ho všichni — někteří si povídali a pár diváků se dokonce pošklebovalo směrem k jevišti. Byla jsem si skoro jistá, že jsem zaslechla slovo „zbabělci“. Když tanec skončil, jedna dívka v černém trikotu vystoupila na vyvýšenou plošinu. Tmavé vlasy měla hladce sčesané do drdolu a na tváři měla zlatou masku s křídly. Chvilí tam nehnutě stála jako socha, pak najednou skočila a chytila se dvou dlouhých rudých šál, které visely z lešení nad jevištěm. Omotala si je okolo rukou a nohou, vylezla do výšky asi sedmi metrů a nakonec rozepjala paže do závěrečné pozice. Publikum vlažně zatleskalo.

Mozek jsem ještě měla vlivem drogy zamlžený. Uvažovala jsem, jestli jde o nějaký kult vidoucích. Už jsem slyšela i o podivnějších věcech. Bedlivě jsem se rozhlížela po ulici. Jedno bylo jisté: nebyli jsme ve SciLo. Nebyla tu jediná známka přítomnosti Scionu. Veliké starobylé budovy, veřejná představení, plynové lampy na ulicích dlážděných kočíčimi hlavami. Měla jsem pocit, jako by někdo přetočil čas.

A pak mi najednou došlo, kde jsme.

Všichni znali příběh ztraceného města Oxfordu, učilo se o něm ve scionských školách. Tamější univerzitu zničil na podzim roku 1859 požár. Trosky byly prohlášeny za Uzavřený sektor typu A. Nesměl tam nikdo vkročit a šířily se zvěsti o nějaké

blíže neurčené kontaminaci. Scion tohle město prostě vymazal z map. V Jaxových záznamech jsem četla, že se tam v roce 2036 vypravil jeden odvážný novinář z *Pouličního rváče* a vyhrožoval skandálním odhalením, ale cestou jeho auto sejmuli ostřelovači a pak už ho nikdy nikdo neviděl. Laciný plátek *Pouliční rváč* zmizel stejně rychle jako on. Příliš často se snažil odhalit různá tajemství Scionu.

Pleiona se k nám otočila. Ve tmě jí nebylo příliš vidět do tváře, ale oči jí stále žhnuly.

„Nezírejte na ně, to se nesluší,“ řekla. „Na přijímací obřad nesmíte přijít pozdě.“

My jsme však od tance nedokázali odtrhnout oči. Šli jsme za ní, ale pořád jsme sledovali dění na jevišti.

Táhli jsme se za Pleionou, až jsme došli ke dvěma ohromným branám z tepaného železa. Odemkli je před námi dva muži, kteří se podobali naší průvodkyni. Měli stejné oči, stejnou sametovou pleť, stejnou auru. Pleiona se kolem nich protáhla. Seb začínal zelenat. Vstoupili jsme do nádvoří budovy a já nepouštěla jeho ruku. Tenhle amaurotik by mi mohl být fuk, ale vypadal tak zranitelně, že jsem ho nedokázala opustit. Chiromantka plakala. Jedině mladík, který byl orákulum, vypadal, že se nebojí, a hryzal si klouby u ruky. Jak jsme šli dál, postupně se k nám přidávaly další houfy bíle oblečených nováčků. Většina z nich se tvářila vyděšeně, ale někteří vypadali nadšeně. Jakmile jsme se stali součástí davu, semkli jsme se těsněji k sobě.

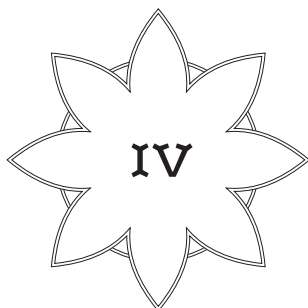
Hnali nás jako stádo.

Celý dav vplul do dlouhé, prostorné místnosti. Od podlahy ke stropu se tyčily olivově zelené police plné krásných starých knih. Jednu stěnu lemovalo jedenáct oken s barevnými vitrážemi. Místnost byla klasicky vyzdobená. Na podlaze z tesaného kamene ubíhaly do dálky diagonální vzory. Zajatci se za velkého strkání začali řadit. Stála jsem mezi Julianem a Sebem a smysly měla zostřeně na maximum. Julian byl také celý napjatý. Měřil si pohledem jednoho bíle oděného zajatce po druhém, jako by

odhadoval, co jsou zač. Byl to skutečný tavicí kotlík — průřez celým spektrem vidoucích, od augurů přes senzibily až po média a senzory.

Pleiona už s námi nebyla. Stála teď na vyvýšeném stupínku stejně jako osm dalších podobných bytostí — to museli být oni Refájci, o kterých mluvila. Šestý smysl se mi úplně rozechvěl.

Když jsme se shromáždili, v místnosti se rozhostilo hrobové ticho. Jedna z žen udělala krok vpřed a začala hovořit.

PŘEDNÁŠKA O STÍNU

„Vítejte v Prvním Šeolu.“

Žena, která promluvila, měřila dobré dva metry. Měla dokonalé souměrné rysy — dlouhý rovný nos, vysoké lící kosti, výrazné oči, hluboko posazené ve tváři. Světlo svíc jí probleskovalo ve vlasech a přejíždělo po sametové pokožce. Byla oděná v černém jako ostatní, ale na bocích a na rukávech měla zlaté lemování.

„Jsem Nashira Sargasová.“ Hluboko posazený hlas zněl chladně. „Jsem panovnice čisté krve, vládkyně rasy Refájců.“

„To má být vtip?“ zašeptal někdo.

„Psst,“ zasyčel na něj kdosi jiný.

„Nejprve se musím omluvit za poněkud drsný začátek vašeho zdejšího pobytu, zvláště vám, kdo jste předtím přebývali v Toweru. Naprostá většina vidoucích žije v domnění, že když je povoláme do našich řad, hodláme je popravit. K zajištění bezpečného a hladkého transportu do Prvního Šeolu používáme Fluxion 14. Poté co vám bylo podáno sedativum, byli jste vlakem dopraveni do cely předběžného zadržení, kde jsme vás sledovali. Oblečení a osobní věci vám byly zabaveny.“

Poslouchala jsem a přitom se snažila nahlédnout do éteru, abych si tu ženu prohlédla. Měla auru, s jakou jsem se ještě ni-

kdy v životě nesetkala. Zatoužila jsem ji spatřit. Měla jsem pocit, jako by se u ní sloučilo několik různých typů aury do jednoho zvláštního, silného energetického pole.

A bylo tam ještě něco. Chladný nádech. Většina aur vyzařovala měkké, teplé záření, jako když člověk projde okolo topného tělesa, ale při setkání s touhle aurou mi přeběhl mráz po zádech.

„Vidím, že vás existence tohoto města překvapila. Možná ho znáte pod jménem Oxford. Vaše vláda se od něj před necelými dvěma stoletími distancovala — dávno předtím, než byl kdokoli z vás vůbec na světě. Oficiálně na něj byla po vypuknutí požáru uvalena karanténa. To byla lež. Město bylo uzavřeno proto, abychom v něm my, Refájci, našli nové domov.

Objeví se zde před dvěma sty lety, v roce 1859. Tehdy se váš svět ocitl v bodě, kterému říkáme *éterický práh*.“ Žena se odmlčela a rozhlédla se po našich tvářích. „Většina z vás jsou vidoucí. Chápete, že všude kolem nás existují vnímající duchové, kteří nenašli odvahu přijmout definitivní smrt v srdci éteru, protože jsou příliš zbabělí, nebo tvrdohlaví. Vy s nimi dokážete komunikovat a oni vás na oplátku provázejí a chrání. Takové spojení ale něco stojí. Když se hmotný svět příliš zalidní bludnými duchy, způsobí to v éteru hluboké trhliny. Pokud se trhliny příliš rozšíří, éterický práh se prolomí.

Ve chvíli, kdy Země tento práh prolomila, vystavila se tím vyšší dimenzi, která se nazývá Podsvětí. Právě tam přebýváme. A teď jsme přišli sem.“ Nashira upřela zrak na řadu, ve které stála naše skupinka vězňů. „Vy lidé jste nadělali spoustu chyb. Svou úrodnou zemi jste napěchovali mrtvolami, zatížili jste ji bludnými duchy. Teď patří Refájcům.“

Pohlédla jsem na Juliana a v jeho očích jsem spatřila odraz svého vlastního strachu. Ta žena musí být šílená.

V místnosti se rozhostilo ticho. Všichni jsme viseli Nashiře Sargasové na rtech.

„Moji lidé, Refájci, jsou všichni vidoucí. Nejsou mezi námi žádní amaurotici. Od té doby, co se mezi našimi světy vytvořila

trhlina, jsme nuceni sdílet Podsvětí s parazitickou rasou Emejců. Jsou to bezduché, bestiální bytosti bažící po lidském mase. Nebýt nás, už by byli dávno překročili práh a přišli sem. Přišli by si pro vás.“

Šílená. Je naprosto šílená.

„Ti, kdo vás zadrželi, jsou lidé v našich službách. Říkáme jim rudokabáti.“ Nashira mávla rukou směrem k řadě mužů a žen v šarlatových oblecích, kteří stáli v zadním koutě knihovny. „Od chvíle, kdy jsme sem přišli, vzali jsme pod svá křídla mnoho lidských bytostí s jasnovidnými schopnostmi. Výměnou za tuto ochranu vás cvičíme ve schopnosti ničit Emejce — využíváme trestanecký batalion k ochraně takzvaných *přirozených* obyvatel. Tohle město přitahuje Emejce jako maják, a odlákává je tak od zbytku tělesného světa. Kdykoli vpadnou do města, povoláme rudokabáty, aby je zničili. Při každém takovém vpádu se rozezní sirény — je tu velké riziko zmrzačení lidí.“

Je tu taky velké riziko, pomyslela jsem si, že tohle všechno se děje jenom v mé hlavě.

„Nabízíme vám tento osud jako alternativu k tomu, co by vám nabídl Scion, což je smrt oběšením nebo udušením. Případně, jak už někteří z vás okusili, dlouhé temné věznění v Toweru.“

V řadě za mnou začala jakási dívka nabírat k pláči. Ti, kdo stáli po jejím boku, na ni varovně zasyčeli.

„Samozřejmě také spolupracovat nemusíme.“ Nashira sestoupila z pódia a pomalu přecházela před první řadou zajatců. „Když jsme přišli na tento svět, zjistili jsme, že je velmi křehký. Jenom zlomek z vás jsou vidoucí, a ještě méně z vás má schopnosti, které se dají aspoň trochu prakticky využít. Mohli jsme Emejce nechat, aby vás vyhladili. Bylo by to poprávu, když vezmu v úvahu, co jste s tímhle světem provedli.“

Seb mi drtil dlaň. Cítla jsem lehké zvonění v uších.

Bylo to absurdní. Špatný vtip. Nebo mozkožer. Ano, určitě je to mozkožer. Scion se nás snaží přesvědčit, že jsme se zbláznili. A možná je to pravda.

„Ale nám se vás zželelo. Slitovali jsme se nad vámi. Pustili jsme se do vyjednávání s vašimi vládci a začali na tomhle malém ostrově. To oni nám dali tohle město, které jsme pojmenovali První Šeol, a každých deset let nám posílají určitý počet jasnovídců. Naším hlavním zdrojem bylo a nadále je hlavní město Londýn. Právě tam se už sedmdesát let rozvíjí bezpečnostní systém Scion. Díky němu se velmi zvýšila šance identifikovat jasnovídce, odsunout je a integrovat do nové společnosti, kde budou izolovaní od takzvaných amaurotiků. Výměnou za tuto službu jsme se zavázali nezničit váš svět. Rozhodli jsme se, že si ho raději podmaníme.“

Nebyla jsem si jistá, jestli její slova chápu správně, ale jedno bylo jasné. Pokud mluví pravdu, Scion není nic víc než loutková vláda. Podřízený režim. A ten nás zaprodal.

Vlastně mě to ani moc nepřekvapilo.

Dívka za námi už to nevydržela. S přidušeným výkřikem se vrhla ke dveřím.

Proti kulce z pistole neměla šanci.

Davem prolétly výkřiky. A krev. Seb mi zaryl nehty do dlaně. Uprostřed nastalého chaosu jeden z Refájců povstal.

„TICHO.“

Hluk okamžitě ustal.

Dívce začala pod vlasy prosakovat krev. Oči měla otevřené. V pohasínající tváři se jí střídalo překvapení a úděs.

Muž, který ji střelil, byl jeden z lidí — rudokabátů. Zastrčil revolver zpátky do pouzdra a založil si ruce za zády. Dvě z jeho společníků přiskočily k dívce, popadly ji za paže a odtáhly ven. „Vždycky se nějaký žlutokabát objeví,“ prohodila jedna tak hlasitě, aby to všichni slyšeli.

Na mramorové podlaze zůstaly skvrny od krve. Nashira na nás upřela pohled, v němž nebyla ani stopa soucitu.

„Kdyby se ještě někdo z vás chtěl pokusit o útěk, ať si poslouží hned teď. Ujišťuji vás, že v hrobě je místa dost.“

Nikdo se nepohnul.

V nastalém tichu jsem se odvážila kradmo pohlédnout ke stupínkům. Jeden z Refájců se na mě díval.

Nejspíš si mě už nějakou dobu prohlížel. Pohledem se mi přímo zabodl do očí, jako by čekal, až se na něj podívám, jako by v mé tváři pátral po nějaké známce nesouhlasu. Měl pleť temně medové barvy a hluboko posazené žluté oči s výraznými víčky. Ze všech pěti přítomných mužů byl nejvyšší. Měl hrubé hnědé vlasy a byl oblečený ve zdobně prošíváném černém oděvu. Obklopovala ho podivná měkká aura, kterou aury ostatních zastiňovaly. Nikdy v životě jsem neviděla bytost, která by byla tak krásná a zároveň tak děsivá.

Sevřely se mi útroby a opět jsem sklopila oči. Jestlipak mě zastřelí jen za to, že jsem se podívala?

Nashira mluvila dál a rázovala přitom mezi řadami shromážděných. „Jasnovidci si postupem času vypěstovali velkou sílu. Jste zvyklí přežívat pod útlakem. Už pouhá skutečnost, že tu stojíte, že jste se tak dlouho dokázali vyhnout zatčení, svědčí o vaší kolektivní schopnosti přizpůsobovat se. Při odrážení Emejců se ukázalo, že vaše nadání je neocenitelné. Proto během každého desetiletí shromáždíme z vašich řad co nejvíce lidí a přechováváme je v Toweru, kde čekají na odsunutí ze Scionu. Těmhle sklizním jasnovidců, které nastávají jednou za deset let, říkáme Kostičasy. Nyní nastal dvacátý Kostičas.

V určenou dobu obdržíte identifikační číslo a každému, kdo je jasnovidec, bude přidělen dozorce z řad Refájců.“ Ukázala přitom na svoje společníky. „Váš dozorce bude ve všech ohledech vaším pánem. Otestuje vaše schopnosti a zhodnotí vaši cenu. Pokud se kdokoli z vás projeví jako slaboch, dostane žlutou tuniku na znamení zbabělosti. Amaurotici — tedy těch pár z vás, kteří vůbec netuší, o čem mluvím —, budou pracovat v našich rezidencích a sloužit nám.“

Měla jsem pocit, že Seb už ani nedýchá.

„Pokud neprojdete první zkouškou nebo si dvakrát vysloužíte žlutou tuniku, budete předáni pod velení Biřice, který z vás

udělá komedianty. Komedianti mají za úkol bavit nás i ty, kdo pro nás pracují.“

V tu chvíli mi došlo, co máme na výběr: buď dělat šašky v cirkuse, nebo narukovat do armády. Rozklepala se mi brada a sevřela jsem ruce v pěst. Napadala mě spousta možností, proč zatýkají vidoucí, ale tohle jsem si nedokázala představit ani ve snu.

Obchodování s lidmi. Přesněji řečeno obchodování s *vidoucími*. Scion nás prodal do otroctví.

Několik lidí začalo vzlykat, jiní stáli v hrůze jako přikovaní. Nashira si toho nevšimla. Když předtím zemřela ta dívka, taky ani nemrkla. Nemrkala vlastně vůbec.

„Refájci neodpouštějí. Kdo se přizpůsobí systému, bude odměněn. Kdo se nepřizpůsobí, toho stihne trest. Nijak nás to netěší, ale pokud se k nám zachováte neuctivě, budete trpět. To bude od této chvíle váš život.“

Seb omdlel. Drželi jsme ho s Julianem mezi sebou, ale bezvládné tělo bylo těžké.

Všech devět Refájců sestoupilo ze svých stupínků. Nechala jsem hlavu skloněnou.

„Tito Refájci se uvolili přijmout roli dozorců,“ oznámila nám Nashira. „Sami rozhodnou, o koho z vás mají zájem.“

Sedm z devíti Refájců se vydalo mezi řady zajatců. Ten, na kterého jsem se předtím dívala, zůstal jako jediný s Nashirou. Neodvážila jsem se na Juliana pohlédnout, ale zašeptala jsem: „Tohle nemůže být pravda.“

„Podívej se na ně.“ Při těch slovech skoro nepohyboval rty. Slyšela jsem ho jen díky tomu, že jsme spolu drželi bezvládného Seba. „To nejsou lidi. Jsou odjinud.“

„Myslíš z toho Podsvětí?“ Když kolem nás procházel jeden z Refájců, zmlkla jsem, ale pak jsem pokračovala. „Jediná další dimenze je éter. Nic jiného není.“

„Éter existuje společně s masoprostorem — všude okolo nás, ne mimo nás. Tohle je něco jiného.“

Musela jsem potlačit hysterický smích. „Scion zešílel.“

Julian neodpověděl. O kus dál vzala jedna Refájka za loket Carla. „xx-59-1,“ oznámila, „vznáším na tebe nárok.“ Viděla jsem, jak Carl nasucho polyká, když ho odváděla ke stupínku, ale pořád se tvářil srdnatě. Jakmile byl na místě, Refájci začali dál kroužit mezi shromážděnými, jako když si pouliční zloději vyhlízejí nějakou zvlášť bohatou obět.

Přemýšlela jsem, na základě čeho si nás vybírají. Je pro Carla dobře, že ho vybrali tak brzo?

Minuty odtikávaly. Naše řady postupně řídly. Zaříkávacka, z níž se stalo číslo xx-59-2, následovala Carla. Muž-orákulum odešel s Pleionou a tvářil se, jako by mu to bylo jedno. Chiro-mantku si odvedl ke stupínku muž s krutým výrazem ve tváři. Rozplakala se a pořád opakovala „prosím, prosím“, ale nebylo jí to nic platné. Brzy odvedli i Juliana. xx-59-26. Letmo na mě pohlédl, kývl hlavou a odešel se svým dozorcem ke stupínkům.

Dvanáct dalších jmen se proměnilo v čísla. Už se dostali k osmatřicítce. Nakonec nás zbylo osm: šest amaurotiků, jeden zpěváček a já.

Někdo si mě přece musí vybrat. Několik Refájců si mě prohlíželo, zkoumali zblízka mé tělo a oči, ale nikdo si mě nevyžádal. Co se stane, když si mě nikdo nevybere?

Zpěvák, chlapce s účesem z copánků úhledně připletených k hlavě, si odvedla Pleiona. 39. Jako poslední vidoucí jsem zbyla já.

Refájci upřeli pohled na Nashiru. Ona se rozhlédla po nás, kteří jsme zůstali. Očekáváním jsem byla napjatá jako luk.

V tu chvíli vykročil vpřed ten Refájec, který se na mě předtím díval. Nepromluvil ani slovo, ale naklonil se k Nashiře a zlehka kývl směrem ke mně. Nashira po mně střelila pohledem. Zvedla ruku a zakývala prostředníčkem na povel. Na rukou měla stejně jako Pleiona a ostatní Refájci černé rukavice.

Seb se pořád ještě neprobral. Pokusila jsem se ho jemně se-
třást na podlahu, ale držel se mě jako klíště. Jeden z amaurotiků si mé nesnáze všiml a odebral mi Seba z náručí.

Vykročila jsem po mramorové podlaze a došla ke dvojici Refájců. Nashira zblízka vypadala ještě větší a muž se tyčil dobrých třicet centimetrů nade mnou.

„Jméno?“

„Paige Mahoneyová.“

„Odkud jsi?“

„Z první kohorty.“

„Původně ale ne.“

Takže se dívali do mých záznamů. „Z Irska,“ řekla jsem. V místnosti to zašumělo.

„Ze Scionského Belfastu?“

„Ne, ze svobodné části Irska.“ Někdo užasle vydechl.

„Ach tak. Takže svobodomyšlný duch.“ Oči jí teď doslova fosforeskovaly. „Zaujala nás tvoje aura. Pověz, kdo jsi?“

„Číslo,“ řekla jsem.

Pohledem mě přimrazila k zemi.

„Mám pro tebe dobrou zprávu, Paige Mahoneyová.“ Nashira položila muži ruku na předloktí. „Zaujala jsi mého snoubence čisté krve. Arcturus, Strážce z Mesarthimu. Vyžádal si tě.“

Ostatní Refájci na sebe pohlédli. Nikdo nepromluvil, ale měla jsem pocit, jako by se všem zavlnily aury.

„Nestává se příliš často, že by ho někdo z lidí zaujal,“ řekla Nashira tiše, jako by mi svěřovala nějaké přísně střežené tajemství. „Máš velké, veliké štěstí.“

Neměla jsem pocit, že by mě zaplavilo štěstí. Spíš znechucení.

Snoubenec čisté krve se ke mně sklonil, musel se ohnout hodně nízko. Neuhnula jsem pohledem.

„xx-59-40.“ Hlas měl temný a hluboký. „Vznáším na tebe nárok.“

Takže tohle bude můj pán. Podívala jsem se mu zpřímá do očí, i když jsem věděla, že se to nemá. Chtěla jsem poznat tvář svého nepřítele.

Na mramorové podlaze už nestál žádný vidoucí. Nashira oslovila zbylou šestici amaurotiků. „Vy počkáte tady. Pošleme sem

eskoru, která vás dopraví do kasáren. Ostatní se odeberou se svými dozorci do rezidencí. Přejeme vám hodně štěstí a nezapomeňte: osud máte ve svých rukou. Doufám, že se rozhodnete správně.“

Pak se otočila a odkráčela. Za ní vyrazili dva rudokabáti. Já jsem zůstala stát u svého nového dozorce.

Arcturus zamířil ke dveřím a pokynul mi, ať jdu za ním. Když jsem hned nevykročila, zastavil se a čekal.

Všichni se na mě dívali. Točila se mi hlava. Viděla jsem rudé a bílé šmouhy. Vykročila jsem za ním.

Venku nad věžemi města byly vidět první známky svítání. Nádvořím procházely skupinky vidoucích se svými dozorci, v každé byli tři nebo čtyři lidé. Já jediná jsem měla svého vlastního dozorce.

Arcturus se zastavil a zůstal stát těsně vedle mě. Až příliš těsně. Ztuhla jsem.

„Měl bych ti říct, že tady přes den spíme.“

Nic jsem na to neřekla.

„Taky bys měla vědět, že si běžně nájemníky neberu.“ Pěkné slovo pro vězně, pomyslela jsem si. „Pokud projdeš zkouškou, zůstaneš u mě bydlet natrvalo. Pokud ne, budu tě muset vyhodit. A ulice tu nejsou zrovna pohostinné.“

Pořád jsem nic neříkala. Věděla jsem až moc dobře, že ulice nejsou pohostinné. O moc horší než v Londýně to tady být nemůže.

„Jsi snad němá?“ oslovil mě. „Řekni přece něco.“

„Nevěděla jsem, že smím mluvit bez dovození.“

„Já ti to privilegium dávám.“

„Nemám co říct.“

Arcturus si mě prohlížel. Očima mě přímo propaloval.

„Přebýváme v rezidenci Magdalen.“ Odvrátil hlavu od paprsků vycházejícího slunce. „Máš doufám dost síly jít pěšky?“

„Mám,“ řekla jsem.

„Výborně.“

A tak jsme šli. Vyšli jsme z budovy na ulici, kde mezitím skončilo zlověstné divadlo. Všimla jsem si akrobatky, jak stojí pod jevištěm a balí si hedvábné šály. Naše pohledy se střetly, pak oči odvrátila. Měla jemnou auru kartářky. A taky modřiny vězně.

Rezidence Magdalen byla úchvatná budova. Pocházela z jiné doby, z jiného světa. Měla kapli, zvonice a vysoká okna, jimiž probleskovalo planoucí světlo pochodní. Když jsme se přiblížili k dvířkům a prošli jimi, ozvalo se patero zazvonění. Když jsme procházeli ambity, poklonil se nám chlapec v rudé tunice. Vešla jsem za Arcturem do zšeřelé chodby. Vystoupali jsme po točitém kamenném schodišti a zastavili se před masivními dveřmi. Dozorce vytáhl malý mosazný klíč a odemkl je. „Tudy,“ řekl mi. „Tohle bude tvůj nový domov. Věž zakladatelů.“

Nakoukla jsem do svého vězení.

Za dveřmi se rozprostírala velká, přepychově zařízená čtvercová místnost. Na bílých stěnách nebyly žádné cetky. Pouze na jedné zdi visel erb se třemi květinami na černobílém pozadí, které připomínalo nakloněnou šachovnici. Po obou stranách oken visely těžké rudé závěsy. Z každého okna byl výhled na jedno nádvoří. Před obrovským krbem stála dvě křesla a v koutě jsem uviděla červenou pohovku s hromadou hedvábných polštářů. U stěny stály starodávné hodiny. Z gramofonu, umístěného na psacím stole z tmavého dřeva, se linula skladba *Gloomy Sunday*. Vedle ohromné postele s nebesy stál elegantní noční stolek. Pod nohama se mi rozprostíral koberec s pestrým vzorem.

Arcturus zamkl dveře. Sledovala jsem ho, jak si ukládá klíč. „V lidech se moc nevyznám. Možná mi někdy budeš muset připomenout, co potřebuješ.“ Poklepal prsty na stůl. „Tady jsou léky. Každý večer si vezmeš jednu tabletku.“

Nic jsem neřekla, ale zkoumala jsem jeho snovou krajinu. Starobylá a podivná, omletá staletími až k necitlivosti. Kouzelná lucerna v éteru.

Ten neznámý, co se objevil v sektoru 1-4, byl s největší pravděpodobností jeden z nich.

Cítila jsem, jak mi jeho oči čtou ve tváři. Jak zkoumá mou auru a snaží se odhadnout, co si to k sobě uvázel. Nebo jaký skrytý poklad objevil. To pomyšlení ve mně zvedlo novou vlnu nenávisti.

„Podívej se na mě.“

Byl to příkaz. Zvedla jsem bradu a střetla se s jeho pohledem. Ať se propadnu, jestli na sobě dám znát strach, pomyslela jsem si.

„Nemáš duchozrak,“ konstatoval. „To tady bude tvoje nevýhoda. Pokud ovšem nemáš něco, co ji kompenzuje. Třeba dobře vyvinutý šestý smysl.“

Nic jsem na to neřekla. Odjakživa jsem toužila mít aspoň poloviční duchozrak, ale zůstávala jsem slepá. Neviděla jsem světýlka v éteru, jen jsem je cítila. Jax to nikdy za slabinu nepovažoval.

„Chceš se na něco zeptat?“ Nelítostnými očima zkoumal každý centimetr mé tváře.

„Kde budu spát?“

„Mám pro tebe připravený pokoj. Prozatím ale budeš spát tady.“ Ukázal na pohovku. „Ještě něco?“

„Ne.“

„Zítřka budu pryč. Zatím si můžeš prohlédnout město. Každý den za rozbřesku musíš být zpátky. A kdybys uslyšela sirénu, vrátíš se neprodleně do téhle místnosti. Pokud bys tu cokoli sebrala, na něco sahala nebo se jinak míchala do věcí, do kterých ti nic není, tak to poznám.“

„Ano, pane.“

Slůvko *pane* mi uklouzlo bezděčně.

„Vezmi si tohle.“ Natáhl ke mně dlaň s tobolekou. „Druhou spolkeš zítřka s ostatními léky.“

Nevzala jsem si ji. Arcturus nalil do sklenice vodu z karafy, aniž se na mě podíval. Pak mi podal sklenici i toboleku. Olízla jsem si rty.

„Co když si ji nevezmu?“

Dlouho bylo ticho.

„To byl příkaz,“ řekl. „Ne prosba.“

Srdce se mi rozbušilo. Promnula jsem tobolku mezi prsty. Byla olivově zelená, lehce zabarvená do šeda. Spolkla jsem ji. Chutnala hořce.

Vzal si ode mě sklenici.

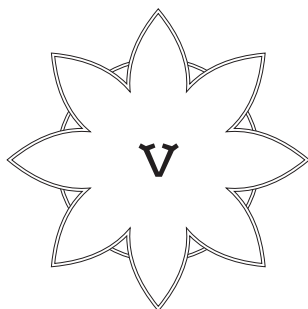
„A ještě něco.“ Arcturus mě volnou rukou uchopil za zátylek a otočil mi hlavu k sobě. Po zádech mi přešel mráz. „Budeš mě oslovovat jedině mým obřadním titulem: Strážce. Je to jasné?“

„Ano.“

Musela jsem se přinutit, abych to vyslovila. Podíval se mi zpřímá do očí, jako by mi chtěl příkaz vpálit přímo do mozku. Teprve pak sevření povolil. „S výcvikem začneme, až se vrátím.“ Zamířil ke dveřím. „Dobře se vyspi.“

Nedokázala jsem se udržet a hořce jsem se zasmála.

Napůl se otočil. Viděla jsem, jak se mu v očích rozhostil neproniknutelný výraz. Pak bez jediného slova odešel. Klíč se s cvaknutím otočil v zámku.

LHOSTEJNÍ

Okny probleskovalo rudé slunce. Jeho světlo mě vytrhlo z hlubokého spánku. V puse jsem měla ošklivou pachuť. Na okamžik jsem si myslela, že jsem doma v sektoru I-5 a mám volno od Jaxe a od práce.

Pak se mi všechno vybavilo. Kostičasy. Refájci. Výstřel a mrtvé tělo.

Ve sektoru I-5 jsem tedy rozhodně nebyla.

Polštáře ležely na podlaze, jak jsem se v noci převalovala. Vstala jsem, abych si prohlédla místnost, a promnula si ztuhlý krk. Bolelo mě v kříži a srdce mi bušilo. Moje typická „kocovina“, jak to nazýval Nick. Arcturuse, tedy Strážce, nebylo nikde vidět.

Gramofon pořád kvílel. Okamžitě a s nelibostí jsem poznala Saint-Saënsův *Danse Macabre*. Jax tuhle skladbu poslouchal pokaždé, když ho něco obzvlášť popudilo, a většinou při tom popíjel nějaké archivní víno. Tahle hudba mi odjakživa naháněla husí kůži. Vypnula jsem gramofon, roztáhla závěsy na oknech a podívala se na východní nádvoří. U masivních dubových dveří stál na stráži nějaký Refájec.

Na mé posteli ležela čistá uniforma. Na polštáři jsem našla lístek napsaný černým inkoustem, výrazným psacím písmem.

Čekej, až uslyšíš zvon.

Vybavila jsem si přijímací obřad. O zvonění nikdo nic neříkal. Zmačkala jsem lístek v dlani a hodila ho do krbu, kde čekalo na spálení několik dalších papírů.

Několik minut jsem důkladně zkoumala každý kout v místnosti. Okna nebyla zamřížovaná, ale nedala se otevřít. Zdálo se, že ve zdech nejsou žádné tajné skryše ani posuvné panely. V místnosti byly další dvojce dveře, jedny schované za těžkými rudými závěsy — a zamčené. Druhé vedly do prostorné koupelny. Nenašla jsem žádný vypínač, a tak jsem si dovnitř vzala jednu olejovou lampu. Vana byla ze stejného černého mramoru jako podlaha v knihovně a dala se zatáhnout průsvitnými závěsy. Skoro celou jednu stěnu zabíralo zrcadlo v pozlaceném rámu. Přikročila jsem nejdřív k němu, abych se podívala, jestli mi po nejhorším mučení mého života nezůstaly ve tváři nějaké stopy.

Žádné jsem neviděla. Kromě prasklého rtu jsem vypadala stejně jako předtím, než mě chytili. Seděla jsem ve tmě a přemýšlela.

Refájeci uzavřeli s lidmi dohodu v roce 1859, přesně před dvěma sty lety. Tehdy byl premiérem lord Palmerston, pokud jsem si ze školy dobře vzpomínala. Bylo to dlouho před koncem monarchie v roce 1901, kdy převzala moc nová anglická republika a vyhlásila válku nepřirozenosti. Republika provedla zemi třemi desetiletími indoktrinace a propagandy a v roce 1929 se přejmenovala na Scion. Tehdy byl také zvolen první Velký inkvizitor. Z toho jsem usoudila, že příchod Refájců nějakým způsobem *zaprůčini*l vznik Scionu. Všechny ty kecy o nepřirozenosti mají jediný cíl — uspokojit tyhle tvory, kteří se objevili kdoví odkud.

Zhluboka jsem se nadechla. Musí v tom být něco víc. Já na to přijdu. Nějak se toho domáknu. Moje priorita bude dostat se odsud pryč. Než vymyslím, jak to udělat, budu tu hledat odpovědi. Nemůžu se jen tak sebrat a jít, rozhodně ne teď, když vím,